

31 KENIA

Μολότοφ,
εκδίκηση

**CLASSWAR
MESSAGE**

**IN
A**

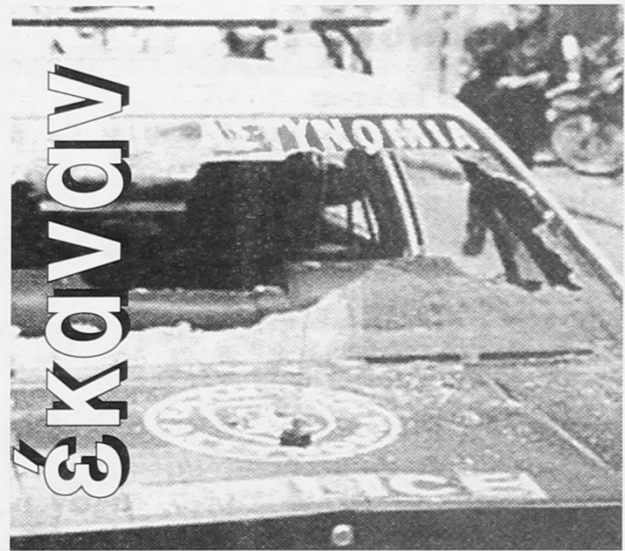
BOTTLE

**Μολότοφ...
εκδίκησης**

Βόμβα μολότοφ πέταξε χθες στις 12.45 τα Ήμερώματα στη μάνδρα οικοδομικών υλικών, που βρίσκεται στο 22ο χλμ της νέας εθνικής οδού Αθηνών - Κορίνθου στην Ελευσίνα, νεαρός Ρουμάνος, ο οποίος εργαζόταν εκεί, για να εκδικηθεί τον εργοδότη του που τον απέλυσε πρόσφατα. Πρόκειται για τον 25χρονο Γκαμπριέλ Περζού, ο οποίος συνελήφθη λίγα λεπτά αργότερα από αστυνομικούς της Αμεσης Δράσης. Από τη βόμβα μολότοφ που πέταξε ο Περζού, εκδηλώθηκε φωτιά σε φορτηγό της εταιρείας Πυροδομή το οποίο ήταν σταθμευμένο μέσα στη μάνδρα.

BHMA 6/4/00

ΤΟ ΣΩΣΤΟ

αποκλεισμένο δρόμο. Αίτημα των συγκεντρωμένων είναι η άμεση απελευθέρωση των 10 συλληφθέντων του προηγούμενου απογεύματος, και η παραδειγματική τιμωρία του δολοφόνου μπάτσου. Δεν πειθόνται ούτε από τον επικεφαλής μπάτσο ούτε από την γραμματέα του υπουργείου ότι οι προσαχθέντες έχουν αφεθεί, και ζητούν να τους δουν οι ίδιοι. Στις 4 το απόγευμα κάποιοι από τους 10 έρχονται στη συγκέντρωση, διαβεβαιώνουν ότι όλοι είναι ελεύθεροι, και έτσι σταματάει ο αποκλεισμός του υπουργείου.

Κυριακή 26/3, 3.00 μμ

Αρκετές δεκάδες ριζοσπατών με καλυμένα τα πρόσωπα, αφού αιφνιδιαζουν τη φρουρά, επιτίθενται με πέτρες και ξύλα στο αστυνομικό τμήμα της Άνω Πόλης όπου υπηρετούσε ο δολοφόνος αστυνομικός. Αφού καταστρέψουν την πρόσοψη και τα παρκαρισμένα περιπολικά αποχωρούν.

Κυριακή 26/3, λίγη ώρα μετά

Η αστυνομία "σκουπίζει" την ευρύτερη περιοχή της Άνω Πόλης και κάνει δέκα συλλήψεις. Οι κρατούμενοι οδηγούνται στα κεντρικά της Ασφάλειας και δίνουν μαρτυρικές καταθέσεις.

Κυριακή 26/3, το βράδυ

Οι συλληφθέντες αφήνονται ελεύθεροι χωρίς να τους απαγγελθούν κατηγορίες. Η υπόθεση παραμένει ανοιχτή, ενώ στο δρόμο του αστυνομικού τμήματος εγκαθίστανται 3 κλούβες, και διακόπτεται η κυκλοφορία.

Δευτέρα 27/3, νωρίς το πρωί

Εκατοντάδες οικονομικοί πρόσφυγες από την κοινότητα του Ν. Λεωνίδα αποκλείουν το υπουργείο Μακεδονίας - Θράκης. Ρίχνουν αυγά στα ματ, και πολλές σφαλιάρες σε αγανακτισμένους μικροαστούς που θέλουν να περάσουν από τον

Τρίτη 28/3 11 πμ

Δύο χιλιάδες άτομα, στην πλειονότητά τους μετανάστες από την κοινότητα του Ν. Λεωνίδα, κάνουν πορεία στους δρόμους της Άνω Πόλης με το φέρετρό του, περνούν από το σημείο της δολοφονίας του και καταλήγουν στο νεκροταφείο. Την ίδια ώρα ο δολοφόνος μπάτσος, "φρουρούμενος" από συναδέλφους του, χαφιέδες και παρατρεχάμενους αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς όρους την απαγόρευση εξό-

δου από τη χώρα και 500 χιλιάδες εγγύηση....

Παρασκευή 31/3

Οργανώσεις της άκρας αριστεράς καλούν σε πορεία στο κέντρο της πόλης. Χωρίς τη συμμετοχή μεταναστών από την κοινότητα του Ν. Λεωνίδα (αλλά με ΡΚΚάδες!!) 250-300 άτομα, κυκλωμένα από μπάτσους, κάνουν πορεία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Τετάρτη 5/4

Τρεις φοιτητικοί σύλλογοι και κάποιοι ακόμα, με ανυπόγραφη αφίσα ("οι τυχαίες εκτελέσεις είναι η πλέον ειδεχθή μορφή της θανατικής ποινής που επιβάλλει σε διαφορετικούς και παραβάτες ο κοινωνικός αποκλεισμός") καλούν σε πορεία. Η οποία γίνεται επίσης ασφυκτικά κυκλωμένη. Στο τέλος της, δύο άτομα "προσάγονται για εξακρίβωση" και αφού τους διαμνηνύεται ότι "θα τα πούμε μετά τις εκλογές" αφήνονται ελεύθεροι....

Για όποιον ζει μέσα σ' αυτήν την κοινότητα, για όποιον παρακολουθεί έστω και στοιχειωδώς το πως οικοδομείται από το κράτος, τα μικρά, μεσαία και μεγάλα αφεντικά και τους μηχανισμούς κατασκευής και ελέγχου των συνειδήσεων η νέα εργατική τάξη στην Ελλάδα, κάποια πράγματα είναι εντελώς φανερά.

Δεν υπάρχει σε αυτές τις εκτελέσεις (γιατί περί εκτελέσεων και όχι απλά περί δολοφονιών πρόκειται) καμμία αυθαιρεσία κάποιων βάρβαρων αστυνομικών, ούτε και κανείς κοινωνικός ρατσισμός είναι που ευθύνεται. Το μήνυμα που πρέπει να δοθεί στη νέα εργατική τάξη, έτσι που είναι σταβλισμένη κακής κακώς στα στρατόπεδα της μισθωτής εργασίας, πρέπει να είναι καθαρό: κάθε τι που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο φαίνεται πως διαταράσσει την τάξη στρατιονομίου του νέου προλεταριάτου και των θεμελιών της καινούργιας "μεγάλης Ελλάδας" θα τσακίζεται υποδειγματικά. Η μικροεγκληματικότητα, γέννημα των συνθηκών στρατιονομίου, πρέπει να τσακιστεί. Το νόημα πρέπει να είναι σαφές: αν η ζωή σου σαν εργατής αξίζει ελάχιστα, σαν φτωχοδιάβολος δεν αξίζεις τίποτα.

Δεν είναι αστυνομική αυθαιρεσία αυτό. Είναι απλά και καθαρά η τάξη που απαιτεί η νέα κοινωνική επιθετική συμμαχία του κράτους και των αφεντικών (μικρών, μεσαίων και μεγάλων) του ΣΕΒ, της ΓΣΕΕ, των ΜΜΕ, και των μικροαστών που συμμαχούν για άλλη μια φορά μέσα στην κρίση με τα αφεντικά μπας και την γλυτώσουν. Κι αν είναι φυσικό η αυθόρμητη οργή να στρέφεται ενάντια στα εκτελεστικά όργανα αυτής της τάξης, η συστηματική οργανωμένη δράση πρέπει να αποκαλύψει τους αρχιτέκτονές της.

Ενέργειες σαν αυτές της 26ης/3ου, όπως τουλάχιστον έδειξε η κινητοποίηση της κοινότητας του Νίκου Λεωνίδα την επόμενη μέρα με τα χαρακτηριστικά που είχε, έχουν ισχυρή υποκινητική δράση. Ένας κόσμος πραγματικά αόρατος, που το μόνο που άκουγες απ' τη μεριά του ήταν οι ηχηρές σφαλιάρες που έτρωγε, βγήκε μπροστά, σήκωσε βαρύ το χέρι του πάνω σε κάμποσους μικροαστούς, επιτέθηκε - έστω συμβολικά - στους ματάδες, κάλυψε την επίθεση στο αστυνομικό τμήμα ζητώντας την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων. Είναι μια δράση που εγγράφεται στη συνολική μνήμη και αξιοποιείται αυτής της κοινότητας, όσο και συνολικότερα του κοινωνικού ταξικού πολέμου.

Η υπόθεση παραμένει ανοιχτή για τις δικωτικές αρχές. Αυτό, έτσι κι αλλιώς, το ξέραμε. Η μετωπική σύγκρουση με τους μηχανισμούς και κάποιες από τις κεντρικές επιλογές της επιθετικής κοινωνικής συμμαχίας της μεγάλης Ελλάδας σπάνια μένουν αναπάντητες από την δημοκρατία τους. Η αλληλεγγύη, το βάθεμα του κοινωνικού ταξικού πολέμου, η καθημερινή ανατρεπτική δράση, η μνήμη των συλλογικών συγκρουσιακών στιγμών, η συνείδηση της θέσης μας στον κοινωνικό πόλεμο, όλα αυτά μπορούν να βοηθήσουν στο να μην μετατραπούν σε θύματα όποιοι αγωνιστές εγγλωβιστούν στα γρανάζια των μηχανισμών.

Κάποιοι απ' όσους συμμετείχαν στην ενέργεια της 26ης/3ου

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τα θαμνάκια και το γρασιδί του εκλογικού ταπίου διαμαρτύρονται. Τα πάπσοι λείπει ο δικοματισμός. Μίπησοι αυτό είναι ακαριστία; Όλοι κερδίζουν στις εκλογές, γιατί όλοι μόνο να κερδίσουν μπορούν σε δαύτες. Αφού κερδίζει ο κρατισμός, που είναι γενναϊοδωρος σε όλα του τα τέκνα. Οι διαμαρτυρίες είναι γκρίνια.

Τα δύο "μεγάλα κόμματα" (που κατηγορούνται πως είναι ένα ζευγάρι ανελέπτες αρβύλες μέσα στο πάρκο...) στην πραγματικότητα είναι 5-6 φράξιες το καθένα. Εκείνο που τις κρατάει δεμένες μεταξύ τους ενώπιον του κοινού είναι η πρακτική της κρατικής εξουσίας. Πάνουιν ψήφους στην αγορά επειδή όλο και κάποιο δώρο μοιράζον.

Όμως η εξουσία είναι αυτό που εμπνέει και τους υπόλοιπους - τα ρετάρια της εκλογικής αγοράς. Ο κάθε "υποψήφιος σχηματισμός", πριν τις εκλογές, φουσκώνει σαν πανών, και διαλαλεί πως "ήρθε η ώρα του" - για τι ακριβώς; Για να επικυρωθεί (ελπίει ο καθένας κώρα και όλοι μαζί) η "πολιτική επιβέλεια του λόγου" του - την οποία πάντως κάνει πως αγνοεί τον υπόλοιπο καιρό, μιας και συγκατακεί κανένα από την αγωνία. Πέφτει λοιπόν ο κάθε κοκορικός στην αρένα των εκλογών για να μετρήσει την έκταση της ηγεμονίας του, μέσα στις κάλπες.

Όποια κι αν είναι αυτή η έκταση τελικά, η ένταση της προσδοκίας, η δίψα δηλαδή για "αντιπροσωπευση", άρα για δοτι "έκφραση" των ψηφοφόρων, είναι το ίδιο μεγάλο ανάμεσα σε όλους τους υποψήφιους. Γεγονός που αποδεικνύεται στο ΨΗΦΙΣΕ ΜΕ. Καθαρή προστακτική!! Χωρίς καν οποιαδήποτε δυνατότητα επανελέγχου από τη μεριά του ψηφοφόρου: διάλοε οι επόμενες εκλογές είναι σε 4 χρόνια... (Ω ρε δημοκρατία!!!)

Αφού λοιπόν σχεδόν 7 εκατομμύρια υπήκοοι υπάκουσαν και αυτή τη φορά στην προσαγή, είναι πολύ εγωιστικό να γκρινιάζει ο καθένας

για το μερίδιό του. Το βασικό είναι να πάνε λίγο π διαταγή. Αν συμβαίνει αυτό, τότε φασούλι το φασούλι... υπάρχει ελπίδα.

Κατά συνέπεια οι κατ'αγγελίες περί "δικοματισμού" είναι από ζήλια: όλοι θα ήθελαν να έβλεπαν το "κόμμα" τους να φουσκώνει και να φτάνει μέχρι το ταβάνι των virtual μετεκλογικών σούντιο - και να σούντονται οι άλλοι στο πάτωμα. Ειλικρινά δεν μπορούμε να διανοηθούμε ούτε έναν επαρμένο που να λέει ΨΗΦΙΣΕ ΜΕ... και να συνεχίζει: ...ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΠΟΛΥ! Ο "δικοματισμός" είναι ένα καθαρά αισθητικό φαινόμενο, αξιο μιας εποχής στην οποία αισθητικά και χειραγώγησι είναι ταυτόσημες. Και "τετρακομματισμός" να ήταν πάλι το ίδιο θα φαινόταν. Αντίθετα, εκείνο που είναι αξιο παρατήρησης είναι ο διπολισμός. Η οργάνωση δηλαδή του "ενδιαφέροντος", του "ερωτήματος", της "απάντησης", μέσα σε (από τυπική άποψη) συνθήκες πλουραλισμού γύρω από δύο (αντιτιθεμένους υποτίθεται) πόλους.

Αυτό το μοντέλο έχει πολύ μεγαλύτερη ισχύ από το γαλαξοπρασινό διπόλο. Είναι η σπονδυλική στήλη της σύγχρονης καθεστωτικής "ηθικής". Που αναπαριστά τον αρχαϊκό αλλά πάντα επίκαιρο δισμό του "καλού" και του "κακού". Προσέξτε: δεν είναι μόνο πασοκ εναντίον νδ και το ανάποδο. Αλλά και κκε εναντίον συνασπισμού και το ανάποδο - δη.κ.κ. εναντίον δη.π.εν και το ανάποδο, μ-λ κκε εναντίον κκε μ-λ και το αντίστροφο, εθνικά συμμαχία εναντίον πρώτης γραμμής και το ανάποδο... και πάει λέγοντας. Οοφπ - πασ εδω, πασοκ - άρης εκει... coca cola - Pepsi cola παραπέρα κλπ κλπ.

Ο διπολισμός είναι, για να το πούμε αλλιώς, ο τρόπος οργάνωσης και ελέγχου, μέσω συμβόλων, του κοινωνικού πεδίου - ο,τι και όσο μπορεί να ορίζει ο καθένας (με τον "άλλο πόλο" του) απ' αυτό το πε-

δίο. Είναι μια έντεχνη αλλά και απλή σκανοθεσία του "διλίματος", το οποίο προσιτιπείται για να οργανωθεί η "επιλογή". Ασκέτως μεγέθους το παιχνίδι του διπολισμού το παίζουν οι πάντες που θέλουν να "εκπροσωπήσουν" άλλους... Γιατί θέλουν να πείσουν ότι είναι οι "καλοί". Οι "απόλυτα ενδεδειγμένοι"...

Η λέξη "επιλογή", που κρησιμοποιοήθηκε κατά κόρον στα ολόγαν, ήταν και είναι η κοινότυπη επιβεβαίωση του ανομιολογικού γεγονότος πως μέσα στο σύστημα δεν υπάρχει καμμία επιλογή. Όσο περισσότερο την διαφημίζουν τόσο περισσότερο είναι ένα πώμα. Επιλογή αξίζει να ονομάσει κανείς μόνο την άρνηση. Αντίθετα οποιαδήποτε κατάφαση σε οποιαδήποτε "προσφορά πολιτικής" είναι υπακοή, είναι συνθήκη, είναι οτιδήποτε μπορεί να συμβεί μπροστά στα ράφια του σούπερ μάρκετ. Με θέα τα σαπούνια και τις κοσμήρες.

"Επιλογές" ... και "στατιστικές". Ποιά είναι η μεγαλύτερη απάτη απ' τα δύο; Από τα 9.373.439 των "δυνάμεων να ψηφίσουν" κάτι 2.504.955 απίχαν, ή ψήφισαν λευκό - άκυρο (πάρ την πλούσια ποικιλία των 26 προτεινόμενων κομμάτων...). Σαν ποσοστό αποτελούν το 26,7% του πληθυσμού, παραπάνω από έναν/μία στους τέσσερεις. God bless them! (Κάποιους' εκει μέσα στο ανώνυμο και μόνιμα διαφεύγον από τους μετρητές πληθυσ - μας θεωρούν δικούς τους...)

Από κει και πέρα στοιχειώδης ειλικρίνεια μέσα στο γενικό ψέμα, θα θύμιζε πως: απ' αυτούς τους 9.373.439 διπνητικούς πελάτες του κόμματος - κράτους, το 1ο υποκόμμα συγκίνησε 3.007.947 (32,09%), το 2ο 2.935.242 (31,31%), το 3ο 379.517 (4,04%), το 4ο 219.918 (2,34%), το 5ο 184.586 (1,96%), και τα υπόλοιπα 21 μαζί 141.274 (1,56%).

Όχι τίποτα άλλο, αλλά να μην τρελλαθούμε κάλας...

φδρος ομαλδτητας

Οι αλγτες ξενύχτηδες, είδος που σπανίζει τώρα, είναι διαρκώς διαθέσιμοι για οτιδήποτε, χωρίς επιφυλάξεις, σε εγρήγορση και ευκολία. Οι περιπλανώμενοι βολεύονται άνετα σ' ένα οποιοδήποτε στρώμα για ή ερωτα ή ύπνο, σε ένα οποιοδήποτε τραπέζι για καφέ ή φαγητό. Η οικειότητα με τις ώρες και τα μέρη μπορεί να κρύβει και δυσάρεστες εκπλήξεις - αλλά έχει μια βαθιά απολαυστικότητα. Όπως τότε που αποκοιμείται κάποιος στην αμμουδιά. Άπαξ όμως και γίνει κανείς ιδιοκτήτης η αταξία γιατρεύεται. Είναι αναπόφευκτο: το "εγώ" και το "αυτό" (το αντικείμενο της ιδιοκτησίας) αλληλοεπενδύονται. Εκείνος που δουλεύει γίνεται γρήγορα μίξερς μόδλις επιπλώσει την μικροϊδιοκτησία του ελεύθερου χρόνου του γύρω από το οχτάωρο. Κι εκείνος που κατοικεί γίνεται κρατούμενος μόδλις στεγάσει τις συνθήκες του κάτω από το δικό του κεραμίδι. Οι πρόχειρες ώρες γίνονται δύσκολες για τα ξενύχτια του ενός. Τα πρόχειρα κρεβάτια γίνονται αφιλόξενα για τις νύχτες του άλλου.

Η ιδιοκτησία είναι το ελιξήριο της ασφάλειας. Όμως πρέπει να γίνει κανείς ξένος οπουδήποτε έξω απ' αυτήν για να ανταμοιφθεί με την ιδιαίτερη θαλπωρή της. Για να μην σε ενοχλούν στο σπίτι σου πρέπει να αισθάνεσαι ενοχλητικός ή ενοχλημένος έξω απ' αυτό. Η αμοιβαία επένδυση ιδιοκτητών και ιδιοκτησιών είναι μια κρυφή αμοιβαία υποθήκευση. Το συμβόλαιο είναι εζ' ορισμού περιοριστικό. Και εζ' εφδδου αντικοινωνικό.

35

...γιατί το αφεντικό σε θέλει αποδοτικό, και η διασκέδαση νταβραντισμένο... **ΕΙΝΑΙ** να τρώς όλο το φαί σου, για να αντέξεις

Πάλι κουρασμένος είσαι;

Zell
Πάρε **OXYGEN**
ΞΑΝΑΝΙΩΝΕΙΣ

Το μοναδικό συμπλήρωμα διατροφής που αναζωογονεί τον οργανισμό μέχρι το τελευταίο κύτταρο και χαρίζει άμεσο ζωντανό και τώνωση σ' αυτούς που εργάζονται σκληρά, κουράζονται πολύ ή ζουν έντονα.

17 Απορίες, 20 Απαντήσεις, 14 Μετάλλια, 140 Στοιχεία. Εκπαιδευμένα ζωντανά κωταρα μαγικά εμπλουτισμένα με βιολογικό σάκχαρο.

- Είναι 100% φυσικό.
- Τονώνει τη φυσική απόδοση.
- Βελτιώνει την πνευματική δραστηριότητα.
- Δυναμώνει την όραση.
- Αισθάνεται τη σθένωση δραστηριότητα.

ΕΙΠΑ ΝΑ ΖΗΣΩ ΚΙ ΕΓΩ ΛΙΓΟ ΕΝΤΟΝΑ. ΑΛΛΑ Ο ΑΜΟΣ ΕΙΧΕ ΦΑΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ STUFF

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΙΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ
ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΗ ΣΦΥΡΟΔΡΕΠΑΝΟΥ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΚΑΤΣΑΒΙΔΟΥ
ΒΓΑΖΕΙ "ΣΤΑΥΡΟΔΡΕΠΑΝΟ"!
ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΕΡΓΑΛΕΙΟ

ΣΟΣΙΑΛΕΘΝΙΚΟΣ ΥΠΕΡΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

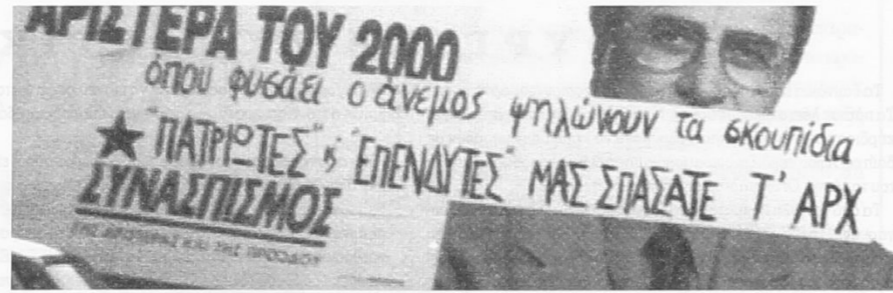
ΚΑΝΕ ΤΟ ΒΗΜΑ
4 Κ. ΜΑΡΤΙ "ΚΕΡΑΜΟ" 669.345

ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΣΤΟΧΟΠΡΟΣΗΛΩΘΕΙΤΕ!

Αστυνομικοί: Αρνούνται να προστατεύσουν ΝΑΤΟϊκούς

Με δήμοσια δήλωση των αστυνομικών ότι «αρνούνται να χρησιμοποιηθούν ως φρουροί ασφαλείας των ΝΑΤΟϊκών προτεκτοράτων που αποβιβάζονται στη χώρα μας», έλεγε το 11ο συνέδριο της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων...

...γιατί η ελ.ασ. πάντα ήθελε να φύγει η Ελλάδα από το νατο.... κι άμα δεν γίνει με το καλό θα (ξανα)αρχίσει την αντιαμερικάνικη πάλη...

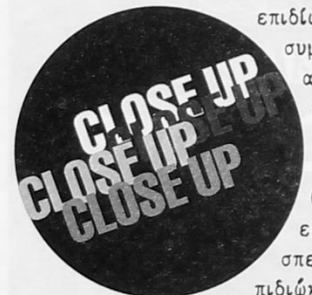
ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ

...γιατί η ελ.ασ. ήθελε πάντα να αγκαλιάσει τον πολίτη (απ' το λαιμό), και επιτέλους πρέπει να αναβιώσει σ' αυτούς τους μοναχικούς καιρούς για τον καθένα το "περ μου τον φίλο σου να σου πω ποιός είσαι!"

κρατάτε με!

Αφού η ιδεολογία υποδεικνύει πως το κοινωνικό περιβάριο είναι γεμάτο συμμορίες, λογικά οργανώνει την ευρύτητα του κοινωνικού κέντρου της σαν άρνηση κάθε συλλογικότητας: ζήτω το άτομο σαν μονάδα, ζήτω ο καθένας και το συμφέρον του. Η νόμιμη επιδίωξη των εντελώς επιμέρους συμπερδντων κάθε επιμέρους ατόμου, μέσα σ' αυτό που κατ' ευφημισμόν λέγεται κοινωνία, αποκαλύπτει εύκολα ή δύσκολα την αλήθεια. Ο έπαινος του "εγώ" είναι η εσωτερίκευση της σπείρας· κι έτσι ο καθένας, επιδιώκοντας το "δίκιο του", είναι μια ατομική συμμορία, με αρχηγό, ταυράκια, τελετουργίες, συνωμοσίες, απιστίες, μηχανοραφίες, δολιότητες, όρκους νομιμοφροσύνης και όλα τα απαραίτητα.

Αρκεί να προσέξει κανείς μια φορά τί ακριβώς εννοείται στη φράση "ξέρεις ρε ποιός είμαι εγώ". Ο θυμωμένος που την ξεστομίζει προσπαθεί να επιβληθεί παριστάνοντας τον αρχισυμμορίτη του εαυτού του, που κάνει νόημα στ' άδρατα τοιράκια του να κυκλώσουν τον εχθρό. Ενώ στο ερωτηματικό του "ξέρεις ρε" κρύβεται η πεοποίηση πως "άλλοι ξέρουν", άρα μιλάει και ετοιμάζεται να δράσει με την συγκατάθεση πολλών. Που δεν είναι πάντως παρά αυτός ο ίδιος.

Όσο πιο εύκολα η επιθετικότητα του ατομικού συμφέροντος νομιμοποιείται σαν έκφραση ενός γενικού δικαίου, τόσο τελειότερα ο καθένας αντιπροσωπεύει τους ουσιαστικούς κανόνες της καταπίεσης. Αν το καταραμένο κοινωνικό περιβάριο είναι γεμάτο συμμορίες (υπόθεση και όχι βεβαιότητα) το καθώς πρέπει κοινωνικό κέντρο είναι γεμάτο από κάτι χειρότερο: τον (εξατομικευμένο) συμμορισμό. Έτσι, απροειδοποίητα, αποδεικνύεται πως το πιο επιμέρους είναι το πιο καθολικό.

Πόσο απέχει η Ελλάδα από τη μεγάλη βρετανία; Λίγο, έτσι; Τα καινούργια κόλλα πάντως τρέχουν πολύ γρήγορα. ΛΟΝΔΙΝΟ: Οι ασφαλιστικές εταιρείες θα μπορούν πλέον να ζητούν από τους πελάτες τους να υποβάλλονται σε εξετάσεις DNA, έτσι ώστε οι προβλέπτες μελλοντικές παθογένειες τους να είναι σε γνώση αμφοτέρων των πλευρών. Με αντικειμενικό σκοπό την προσαρμογή των ασφαλιστρων υγείας στην προσδοκόμενη εξέλιξη κάθε ασφαλισμένου....

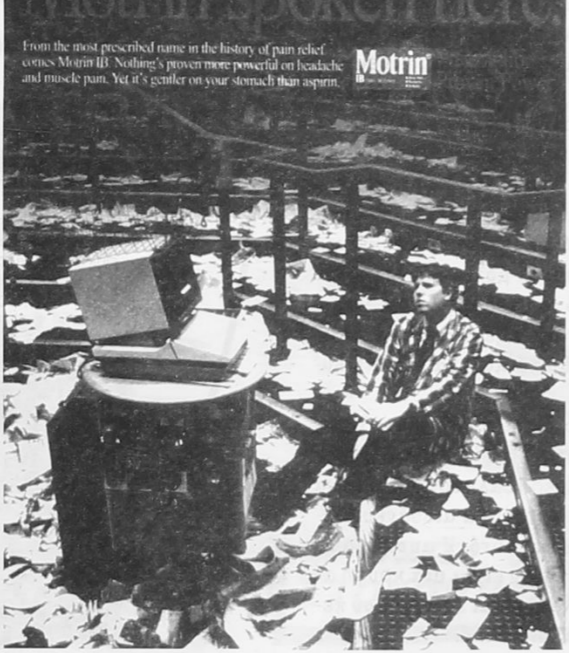
ΑΘΗΝΑ: Η (πάντα πρωτοπόρα....) interamerican προσφέρει εντελώς δωρεάν στους πελάτες ετήσιο "τσεκ απ". Το οποίο αναλαμβάνει ακόμα και να υπενθυμίσει (τηλεφωνικά) - μιας και οι Έλληνες είναι ξεχασιάρηδες όταν νοιώθουν καλά.

Ποιά η σχέση των δύο εντελώς πρόσφατων εξελίξεων; Την αγγλική εκδοχή την καταλαβαίνετε: ο νεορατσισμός γύρω από τα θέματα "υγείας - αρρώστιας" αποκτάει επιτέλους την προληπτική οικονομική του διάσταση: επειδή μπορεί στο μέλλον να "σου βγει" αυτό, πληρώνω μας από τώρα αυτό το "καπέλο", για να σε φροντίσουμε τότε.... Και ακόμα το ανθρωπινό DNA δεν έχει "αποκωδικοποιηθεί" εντελώς.... (Φυσικά έχουν προκληθεί αντιδράσεις στην αγγλική κοινωνία, τόσο για την ουσιαστική κατάργηση του ιατρικού απορρήτου, όσο και για την κερδοφόρα διατήρηση της ζωής. Αλλά το νερό βγαίνει, έστω και με τέτοιες δυσκολίες, στο αυλάκι: η δικαιολογία του Μπλέρ για την ψήφιση αυτού του νόμου είναι πως έτσι κι αλλιώς οι ασφαλιστικές θα μπορούσαν να επιβάλλουν τέτοιες εξετάσεις, ακόμα και ανεπίσημα...)

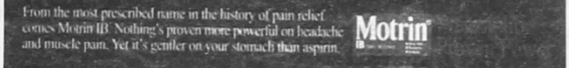
Η ελληνική εκδοχή, τώρα. Ποιός ο πόνος της interamerican (προφανώς θα ακολουθήσουν και οι άλλες μεγάλες αδελφές της) για μια τέτοια δωρεά στους πελάτες της; Θέλει αυτή να έχει μια πρόγνωση της μελλοντικής τους υγείας. ... Στη ζούλα όμως θα αποθηκεύει τα αποτελέσματα εργαστηριακών εξετάσεων που μπορεί και να μην ανακοινώνει καν στους πελάτες της πως τους έκανε (μέσω αιμάτων γίνονται πλέον δεκάδες εξετάσεις με πολύ μικρό κόστος), φτιάχνοντας βάσεις δεδομένων με το "παθολογικό προφίλ" του καθενός. Και φυσικά θα έχει εχκαίρως μια αποθήκη DNA, έτσι ώστε όταν αυτές οι σχετικοί έλεγχοι γίνουν ρουτίνα, να μην χρειάζεται καν να ρωτήσει τους/τις ενδιαφερόμενους/ες. Που μπορεί να είναι απόγονοι προηγούμενου πελάτη....

(Τί θα γίνει με αυτό το τεράστιο κεφάλαιο; Περιμένουμε τη στιγμή που το προλεταριακό τμήμα των δυτικών κοινωνιών θα ανακαλύψει την ιστορία της τάξης του, και σε αυτό το θέμα. Ενοούμε τα ταμεία αλληλοβοήθειας μεταξύ εργατών, που απετέλεσαν τα πρώτα βήματα της ταξικής αλληλεγγύης στις αρχές του αιώνα, και στα οποία τα αφεντικά δεν είχαν κανένα λόγο ή δικαίωμα. Είναι απλό, έστω κι αν είναι δύσκολο προς το παρόν: όσο τα ζητήματα της υγείας όπως και μιας ελαχίστης υλικής "κάλυψης" σε βασικά ζητήματα ζωής παραδίδονται στα χέρια των αφεντικών τόσο θα γίνονται όπλα λεηλασίας εναντίον μας. Εν τω μεταξύ θα αποδειχθεί απαραίτητο να πολωθούν οι σχέσεις με την τεκνοεπιστημονική επίθεση στα κύτταρα μας. Κι αν αυτό φαίνεται μακρινό στα μέρη μας, αλλού δεν είναι πια...)

New York? Πούλα, πούλα!!! Athens? Πούλα, πούλα!!!

Πίστευε στην αιώνια νεότητα αλλά μέσα σε μια νύχτα άσπρισαν τα μαλλιά του. Νόμιζε πως είναι το τέλειο αρσενικό αλλά μετά το τελευταίο limit down ...."δεν".... Φαντάστηκε πως είχε λύσει το πρόβλημα (ποιό άλλο, το οικονομικό) της ζωής του αλλά εξαιτίας μιας κωλομετοχής βρέθηκε στις ουρές των ταμείων ανεργίας. Ένας, ακόμη, κατεστραμμένος πρώην χρηματιστής που το μόνο διάεοδο που του απομένει είναι τα ναρκωτικά. Αυτός και χιλιάδες όμοιοι του χρηματιστηριακού μαλάκες, είναι εδώ και καιρό το νέο target group των φαρμακευτικών εταιρειών των ηπα. Ελπίζουμε ότι και στην Ελλάδα, οι managers των φαρμακευτικών εταιρειών θα το αντιληφθούν έγκαιρα και θα πράξουν ανάλογα. Όχι τίποτα άλλο αλλά να, η Σοφοκλέους είναι δυο βήματα από την Ομόνοια· με τί καρδιά να πας για εφημερίδες άμα έχει γεμίσει ο τόπος απογοητευμένους φιλάρους; Είναι και αντιαισθητικοί συν τοις άλλοις...

Τί νεώτερο περί "εγκλήματος"; Κάθε κουβέντα, ανεξάρτητα από την αφετηρία της, καταλήγει στη σχετικότητα του ορισμού του. Ο μπάτσος που εκτελεί επι τόπου και εν ψυχρώ την "ετυμηγορία του νόμου" δεν είναι - λέει... - εγκληματίας. Αρκεί λοιπόν να φοράει κάποιος μια στολή (ή μια "πλειοψηφική" εντολή): "έγκλημα" είναι μόνο ό,τι βολεύει την οποιαδήποτε εξουσία.

Αλλά η διατήρηση της ζωής και της συμπεριφοράς δεν τελειώνει σ' αυτό το σημείο. Μάλλον από εδώ αρχίζει. Θεσμοί, νόμοι, εκτελεστικά όργανα. Φόβοι, ιδεολογίες, πειθαρχίες και παραβάσεις. Το "έγκλημα" είναι πολύ περισσότερα πράγματα από μερικοί διάσπαρτοι, ασυνεχείς, συμπτωματικοί και δακτυλοδεικτούμενοι σπασμοί της κοινωνικής (θεσμικής ή όχι) βίας. Είναι μια συνολική διαχείριση και ιεράρχηση της ζωής στον σύγχρονο καπιταλιστικό κόσμο. Είναι το απέραντο θεμέλιο της οικονομίας του.

οικονομία & εγκληματικότητα

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΛΕΝΕ - Η ΔΕΝ ΛΕΝΕ - ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Σύμφωνα με τις επίσημες κρατικές μετρήσεις (του υπουργείου "δικαιοσύνης") ο συνολικός αριθμός των εγκλημάτων, πλημμελημάτων και κακουρηγήματων, στην εισοσαεία 1975 - 1994 ήταν ο πιο κάτω:

Χρονιά	Σύνολο
1975	184.865
1976	248.941
1977	254.567
1978	261.111
1979	294.056
1980	295.353
1981	309.267
1982	335.170
1983	393.506
1984	352.488
1985	291.355
1986	294.300
1987	303.182
1988	311.179
1989	287.177
1990	330.803
1991	358.998
1992	379.652
1993	332.152
1994	273.840

Ός τα τέλη της δεκαετίας του '80 είχαν διαπραχθεί 4.747.320 "εγκλήματα" διαφόρων ειδών - πράγμα που σημαίνει πως μέσα σε μια 15ετία το σύνολο σχεδόν του πληθυσμού είχε μια τουλάχιστον σχέση με δικαστήριο, είτε από τη μεριά του θύματος, είτε από τη μεριά του θύτη....

Τέτοιοι κατάλογοι δεν είναι πάντως απόλυτα διαφωτιστικοί. Γιατί εδώ αθροίζονται παράνομες απεργίες με δολοφονίες, και διαταράξεις κοινής ησυχίας με απάτες. Κρατώντας αυτά τα "γενικά νούμερα εγκληματικότητας" είναι χρήσιμο να ξεκαθαρίσουμε ότι

- οι δολοφονίες από πρόθεση αφορούν, στο συνολικό νούμερο κάθε χρονιάς, ένα ποσοστό μεταξύ 0,04% και 0,07%....
- οι ληστείες ένα ποσοστό από 0,03% έως 0,1%...
- οι βιασμοί γυναικών ένα ποσοστό από 0,19% έως 0,4%....

Χωρίς να πρέπει κανείς να ανατρέξει σε αναλυτικούς πίνακες κανιβαλισμού, μιλώντας για αυτό που τόσο απ' την

άποψη του κράτους όσο και στην μέση κοινωνική συνείδηση θα μπορούσε να θεωρηθεί "σοβαρό έγκλημα", οι καταγγελλόμενοι βιασμοί γυναικών στην Ελλάδα είναι συχνά περισσότεροι από το άθροισμα δολοφονιών και ληστειών. Και πάντως, σταθερά, συγκρίσιμοι με τις δολοφονίες. Μόνο οι καταγγελλόμενοι, κι όχι βέβαια οι "οικογενειακοί", που ψιθυρίζεται ότι αφορούν το 30% των ελληνίδων συζύγων...

Παίρνοντας ενδεικτικά σα χρονιές - παραδείγματα το 1984 και το 1994, οι κρατικές στατιστικές δείχνουν ότι

- το 1984 από τους συνολικά 352.317 δράστες (των 352.488 "εγκλημάτων" κάθε είδους) οι 204 σκότωσαν από πρόθεση, οι 171 έκαναν ληστεία/ές και οι 740 βίασαν γυναίκες.
- το 1994, από το σύνολο των 273.840 "εγκλημάτων" τα 264 ήταν δολοφονίες, τα 1257 ληστείες, και τα 258 βιασμοί.

Με τους "ρυθμούς εγκληματικότητας" του 1984 καθένας από τους - τότε - ενήλικες Έλληνες υπηκόους θα κινδύνευε να δολοφονηθεί από πρόθεση μια φορά στα 25.690 χρόνια της ζωής του, να πέσει θύμα ένοπλης ληστείας μια φορά στα 21.400 χρόνια· ενώ οι ελληνοίδες θα κινδύνευαν από βιασμό μια φορά στα 3.500 χρόνια της ζωής τους.

Ανάλογα, δέκα χρόνια μετά, ο μέσος Έλληνας θα κινδύνευε να δολοφονηθεί μια φορά στα 26.500 χρόνια, να πέσει θύμα ένοπλης ληστείας μια φορά στα 5.570 χρόνια - ενώ μια γυναίκα θα κινδύνευε να βιαστεί μια φορά στα 13.700 χρόνια.

ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΝ ΛΕΕΙ ΜΟΝΟ Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Το 1985, συγκρινόμενο με το 1984 από τη σκοπιά της "συνολικής εγκληματικότητας", ήταν μία μάλλον ήσυχη χρονιά. Ήταν όμως επίσης μια χρονιά έντονων κοινωνικών αναταραχών. Μια μάχη στου Γκίζη ανάμεσα σε αστυνομικούς και "τρομοκράτες" είχε καταλήξει στο θάνατο 3 αστυνομικών και ενός αντάρτη πόλης - του Χ. Τσουτσουθή.... Την ίδια άνοιξη η πολυήμερη κατάληψη του Χημείου ενάντια στην αστυνομοκρατία είχε εξελιχθεί μέσα σε σχεδόν καθημερινές οδομαχίες στο κέντρο της Αθήνας... Αργότερα, το Νοέμβριο, ένας μπάτσος θα σκότωνε εν ψυχρώ τον 15χρονο Μιχάλη Καλιτζά.... Καινούργιες οδομαχίες στο κέντρο ήταν η μαζική απάντηση .... για να ακολουθήσουν από μια επίθεση της μυστηριώδους "17Ν" εναντίον αστυνομικής κλούβας, με έναν νεκρό αστυνομικό....

Έτσι ενώ η στατιστική πιθανότητα να πέσει κάποιος Έλληνας υπήκοος θύμα "βαριάς εγκληματικής πράξης" ήταν το 1985 ακόμα μικρότερη από εκείνη του 1984, η "κοινή γνώμη" είχε εντελώς διαφορετική άποψη. Τον Γενάρη του 1986 η εφημερίδα "ΤΟ ΒΗΜΑ" θα δημοσιοποιούσε την αλήθεια, μέσα από μια έρευνα - γκάλοπ ανάμεσα σε 1760 τέτοιους υπηκόους.

Οι ατομικοί φόβοι των έρωτηθέντων, αναφορικά με το "έγκλημα", ήταν λοιπόν:

- οι πράξεις τρομοκρατίας (71%)
- οι έμποροι ναρκωτικών (63%)
- οι ληστείες (60%)
- οι εμπρησμοί (46%)
- οι βιασμοί (30%)
- οι τσαντάκηδες (27%)
- οι τοξικομαρναίς (25%)
- η βία στα χήπεδα (21%)
- οι αναρχικοί (17%)

Με την παρατήρηση πως ο τελευταίος εκείνη την εποχή φόβος θα μπορούσε, με ένα καλύτερα διαρθρωμένο ερωτηματολόγιο, να είναι και πρώτος, πρέπει να υποκλιθούμε στην μεγαλειώδη αλήθεια της ελληνικής κοινωνίας, όπως αναδεικνυόταν ήδη στα μέσα της δεκαετίας του '80, κάρη στις βελτιωμένες δυνατότητες σχηματισμού "κοινής γνώμης": **άλλο πράγμα το από πιο "έγκλημα" κινδυνεύει κανείς, και άλλο το από τι νομίζει ότι κινδυνεύει. Άλλο η "εγκληματικότητα" και άλλο ο φόβος της.**

Θα ήταν ως εκ τούτου σχολαστικισμός να "αποδείξουμε" με "νούμερα" πως μια δεκαετία αργότερα αυτή η αλήθεια είχε γίνει ακόμα βαθύτερη. Εκεί γύρω στα 1995 οι έλληνες, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, είχαν μορφοποιήσει τους φόβους τους, πλάθοντας για λογαριασμό τους όχι μόνο τη λίστα των "εγκληματικών απειλών" εναντίον τους, αλλά (και αυτό ήταν η μαζική καινοτομία της δεκαετίας του '90) **και την φιγούρα του εγκληματία**. Ήταν ο "ξένος"....

Παρόλα αυτά οι επίσημοι κρατικοί κατάλογοι θα κόμιαζαν απέναντι σ' αυτήν την αλήθεια: από τις 264 δολοφονίες του 1994 οι μη - έλληνες είχαν κάνει τις 33 (οι υπόλοιπες 231 ήταν αυθεντικά ελληνικής έμπνευσης και εκτέλεσης...) από τις 1257 ληστείες δουλειά των "ξένων" ήταν μόνο οι 78· όσο για τους βιασμούς οι έλληνες άντρες πατριώτες είχαν κάνει τους 221, και μόνο οι 29 ήταν "των ξένων που βιάζουν τις γυναίκες μας"....

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Πίσω από την αυστηρότητα, την κατηγορηματικότητα και την επιμονή των ελλήνων (όπως και πολλών άλλων πολιτισμένων) ως προς την "ψυση", την "έκταση" και το "πρόσωπο" της εγκληματικότητας διάφοροι καλοπροαίρετοι ίσως αλλά αμύχανοι κοινωνιολόγοι ανακαλύπτουν σχεδόν πάντα την διειδυτικότητα και την πειθώ των μήντια. Σαν μηχανισμών μαζικής παραγωγής ιδεολογίας. Αλλά η σύγκριση ανάμεσα στα μέσα της δεκαετίας του '80 (όταν η μόνη τηλεόραση ήταν η κρατική) και στα μέσα αυτής του '90 (με τον πλούτο της trash tv) δεν αποκαλύπτει κάποια σημαντική επιδείνωση στο κοινωνικό φαντασιακό, ως προς τις διαστάσεις των "απειλών" που νοιώθει ο καθένας. Επιπλέον η ιδεολογία δεν έχει καμμία αξία αν δεν είναι άμεσα λειτουργική' αν, δηλαδή, δεν ρυθμίζει υπαρκτικές σχέσεις, υπαρκτές εντάσεις, υπαρκτές διαθέσεις.

Με άλλα λόγια η άποψη πως η "κοινή γνώμη" πέφτει στην "παγίδα" κάποιων "επιτηδευών" (ανθρώπων ή μέσων) όταν διαμορφώνει τη σχέση της με το "έγκλημα" σημαίνει περιπού πως αυτή η κοινή γνώμη διαμορφώνει "πρότυπα και αντι-πρότυπα" εντελώς άσχετα από την ζωή της· πως η μόνη σχέση που έχει με το "έγκλημα" είναι αυτή η μεσο-λαβμένη από τα μήντια· πως εν τέλει **δεν έχει καμμία πραγματιστική αίσθηση των συμφερόντων της όταν "πιστεύει" το ένα ή το άλλο**. Ούτε άρα έχει η "καλή κοινωνία" κάποια πραγματιστική αίσθηση συμφέροντος όταν "νομιμοφρονεί" ή όταν "εγκλημάτει" η ίδια...

Αυτές οι θεωρήσεις είναι κάτι χειρότερο από αμύχανες. Είναι μεταφυσικές. Εν τέλει δεν έχουν οτιδήποτε να προσέουν ούτε καν εναντίον των διαβρωτικών μήντια. Η αλήθεια (της αλήθειας για το πως ορίζεται κοινωνικά το "έγκλημα" και ο "εγκληματίας") είναι στην ακριβώς απέναντι μεριά: φοβάται (και ακόμα σημαντικότερο: **λέει πως φοβάται**) **ο καθένας ό,τι τον συμφέρει**.

Αν λοιπόν ο ελληνικός "λαός" έχει πεποιθήσεις και αξιώματα ως προς το "έγκλημα" που δεν συμφωνούν με τις επίσημες κρατικές έρευνες, αυτό δεν οφείλεται ούτε στο ό,τι έχει περισσότερη εμπιστοσύνη στους δημοσιογράφους απότι τους μάτσοους και τους δικαστές, ούτε στο ότι δεν ξέρει τί του γίνεται. Αλλά στο ότι διαθέτει μια εμπειρικά επεξεργασμένη και μεγάλης ακρίβειας αίσθηση για τον **σκοπό των φόβων** του. Και ο σκοπός των φόβων δεν είναι η "εξαφάνιση του εγκλήματος", μια και αυτός ακριβώς ο λαός που "φοβάται τους εγκληματίες" είναι ταυτόχρονα μπλεγμένος στην συντριπτική πλειοψηφία των εγκλημά-

των οποιουδήποτε είδους στη χώρα του. Αλλά **η οργάνωση του εγκλήματος**.

Έτσι λύνεται το παράδοξο της τεράστιας απόστασης ανάμεσα στην πραγματικότητα του εγκλήματος από την μια, και στην ιδεολογία που το αφορά απ' την άλλη. Γιατί αν κάποιος ήθελε πράγματι "να αντιμετωπίσει το έγκλημα" (είτε μηχανισμός ήταν αυτός είτε η κοινωνία) δεν θα μπορούσε να εξοπλιστεί με εντελώς άστοχους φόβους και θεωρήματα! Αν όμως θέλει να **οργανώσει το έγκλημα** τότε *αυτοί* οι φόβοι και *αυτά* τα θεωρήματα είναι τα πλέον εύστοχα **πολιτικά** (με την ευρεία έννοια της λέξης) μέσα για την διαχείριση του ζητήματος. Θα δούμε παρακάτω πως οι ελληνικές (όπως και των πολιτισμένων γενικά) "παραστάσεις για το έγκλημα" ταιριάζουν απόλυτα με την οργάνωση του εγκλήματος στον καπιταλιστικό κόσμο σήμερα.

Μια αιρετική υπενθύμιση χρειάζεται εξ αρχής: το έγκλημα (και όχι η "νομιμότητα") είναι πάντα στην αρχή της συσσώρευσης πλούτου και δύναμης. Πώς "γεννήθηκε" ο καπιταλισμός; Όχι με προσευχές και αγαθοεργίες! Αλλά με την αποικιοποίηση, τις κρατικές - αυτοκρατορικές εκστρατείες / ληστείες, τις μαζικές σφαγές και τους εξανδραποδισμούς, την δουλεία και την τοκογλυφία. Δεν υπάρχει ούτε ένα "σσοβαρό έγκλημα" από όσα βρίσκονται στο ρεπερτόριο των αστικών νομολογιών, που να μην υπάρχει οργανωμένο και μαζικό στη μεγαλύτερη δυνατή κλίμακα, σα γενέθλια πράξη της καπιταλιστικής συσσώρευσης. Και αποτελεί βασικό λάθος του μαρξισμού (και οπωσδήποτε των κυριότερων τάσεων του) το ότι εστίασε αποκλειστικά στις "νόμιμες" μορφές του καπιταλισμού, στο βιομηχανικό παραγωγικό κεφάλαιο και στον εμπορευματικό φετιχισμό, ξεχνώντας εντελώς τις "παράνομες" βάσεις του και τις συνεκείς σχέσεις ανάμεσα στην "εγκληματική" και την "νόμιμη" συσσώρευση.

Επιπλέον έχει διαφύγει - με τέτοιες μυθοποιήσεις - η αιτία της αστικής "νομολογίας": ούτε καν αυτή δεν σκεπτεύει να αντιπαρατεθεί στο "έγκλημα". Αλλά, αντίθετα, σκεπτεύει να διαχειριστεί το θεμελιώδες σχίσμα ανάμεσα σε **εκείνους που είναι αναγκασμένοι να "εγκληματούν" (απλά για να επιβιώσουν) και σ' αυτούς που επιθυμούν να "εγκληματούν" (για να αυξήσουν ή να προστατεύουν τον πλούτο και την δύναμή τους)**.

Κατά συνέπεια το "εγκληματικό κεφάλαιο" (και οι μορφές "εγκληματικής εξουσίας") δεν είναι η χωρίς σημασία εξαίρεση του καπιταλιστικού κόσμου... Σαν πλέγμα συγκεκριμένων σχέσεων είναι η διαρκής "αδελφότητα" του "νόμιμου κεφάλαιου" και των μορφών "νόμιμης εξουσίας". Εναλλακτική πραγματικότητα που δεν έχει μόνο τις "μαφιόζικες" διαστάσεις - αλλά και την μοριακή μικροκλίμακά της, σε όλον τον αναπτυγμένο κόσμο.

Το "έγκλημα" βρίσκεται κατά πόδας της νομιμότητας της ισχύος και του πλούτου. Προηγείται μάλιστα και την περιλαμβάνει - η μοναδική εξαίρεση είναι τα "εγκλήματα τιμής", τα οποία είναι πράγματι ασήμαντες ποσοτικά εξαίρέσεις μέσα στο ρεπερτόριο των πράξεων ιδιοκτησίας, νομής, εκμετάλλευσης ανθρώπων και πραγμάτων. Αυτός ο παράλληλος κόσμος δεν κρύβει εξάλλου το σπι επικινωυνεί θαυμάσια με τον "νόμιμο" καπιταλισμό: χρηματικά, εμπορικά, θεσμικά. Η Ελλάδα, σαν νεύεται πως είναι το μεγαλύτερο "πλυντήριο" στην Ευρώπη....

Κι όπως στη φωτισμένη πλευρά της κυριαρχίας, στην επίσημη ζώνη παραγωγής και καταναλώσης τα προβλήματα (των αφεντικών) συγκλίνουν στον έ-

λεγχο του προλεταρίου, έτσι και στη σκοτεινή πλευρά της προβλήματα βρίσκονται στην ικανότητα "οργάνωσης και ελέγχου" των προλεταρίων της παραβατικότητας. Παρότι, είναι γεγονός, η χρήση της λέξης "προλετάριος" για τον κόσμο του εγκληματικού κεφάλαιου είναι οριακή, δεν είναι όμως νομιζόμε αυθαιρετη. Οι "φόβοι περί εγκληματιών" σημαδεύουν κυρίως αυτούς κι αυτές...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΝΟΜΟ ΕΡΓΑΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΤΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΣ

Ο πολλαπλός αποκλεισμός των "ξένων" (των μεταναστών εργατών - εργατριών δηλαδή) από τις νόμιμες ζώνες του καπιταλισμού στην Ελλάδα προηγήθηκε του μεγάλου κύματός τους την δεκαετία του '90. Το 1992 για παράδειγμα, όταν οι "αλβανοί" μετανάστες ήταν το πολύ 10.000, είχαν ήδη χαρακτηριστεί "εγκληματίες".

Σε πρώτη φάση, αυτός ο προληπτικός αποκλεισμός είχε έναν συγκεκριμένο στόχο: **την μέγιστη υποτίμηση της "α-**

οικονομία

ξία" τους, σαν εργατών, μέσα στον "νόμιμο" καπιταλισμό. Ειδικά στους λογαριασμούς των μικρομεσαίων αφεντικών. Μόνο σαν "απαγορευμένος" κάποιος θα μπορούσε να δουλεύει από την ανατολή

Ακόμη μια περίπτωση εκμετάλλευσης λαθρομεταναστών από αστυνομικούς εμφανίζεται στην περιοχή της Φθιώτιδας.

Ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος Αμφίκλειας και δύο αστυφύλακες κατηγορούνται ότι εξέδιδαν επί πληρωμή πλαστά πιστοποιητικά παραμονής για αλλοδαπούς και ότι για έναν σχεδόν χρόνο λήστευαν, εκβίαζαν και έδεχναν λαθρομετανάστες στην περιοχή της δυτικής Λοκρίδας.

Σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες, τις οποίες επιβεβαίωσε χθες στην «Ε» και ο αστυνομικός διευθυντής Φθιώτιδας κ. **Αθ. Τριανταφύλλου**, ο αστυνομός διοικητής του αστυνομικού τμήματος Αμφικλειας **Δημ. Πατσούρας** μαζί με τους αστυφύλακες του ίδιου τμήματος **Γεώργιο Κορκόβελο** και **Κ. Καραγιάννη** σε συνεργασία με πολίτες της περιοχής, είχαν «στήσει» επιχείρηση σε βάρος λαθρομεταναστών από διάφορες χώρες, όπως **Πακιστάν, Ινδία και χώρες της Ευρώπης.**

Η ελληνική αστυνομία, σαν ο πλέον νόμιμος μηχανισμός οργανωμένου εγκλήματος, έχει ειδικό βάρος στις καινούργιες αρθρώσεις ανάμεσα στη "νόμιμη" και στην "παράνομη" συσσώρευση. Αυτονόητο είναι πως οποτέδηποτε γίνεται γνωστός αυτός ο ρόλος, πάντα αθωώνεται. (το δημοσίευμα είναι της 26/8/1994)

μέχρι την δύση του ήλιου για 2 ή 3 κιλάρικα. Η γενικευμένη, συνολική και ωμή απόδοση του χαρακτηριστικού "εγκληματίας" στόχευε στην **νομιμοποίηση ενός καθεστώτος "υποδικαίου"**. Η μεταχείριση αυτή, σύμφωνα με τους ισχύοντες νόμους, ήταν η ίδια "εγκληματική".... αλλά η "νο-

μιμότητα" της ήταν πολύ ισχυρότερη. Μόνο με την δημιουργία εκτεταμένων "μαύρων ζωνών" συσσώρευσης, μόνο με την μέγιστη ψυχολογική, νομική, σωματική και ιδεολογική βία ενάντια στους μετανάστες εργάτες θα μπορούσε το "νόμιμο κεφάλαιο" *έντασης εργασίας* στην Ελλάδα να κρατήσει ή και να αυξήσει τα κέρδη του.

Αυτή η πρώτη φάση αντεστραμμένης "εγκληματοποίησης", όπου ουσιαστικά μεν αυτό που είναι παράνομο είναι η σχέση εργασίας αλλά που τυπικά αποδίδεται η "εγκληματικότητα" στους εργάτες, σαν συνεχής διαδικασία προληπτικής και γενικής υποτίμησής τους, μπορεί να επενδύθηκε τέλεια από τα μήντια, μπορεί να ρυθμίστηκε χοιτρικά από κρατικούς μηχανισμούς (στρατός, αστυνομία, δικαστήρια, εκκλησία) αλλά στο μεγαλύτερο βαθμό θα υλοποιηθεί από την "ιδιωτική πρωτοβουλία". Κι ακριβώς επειδή θα εννοηθεί απ' η μοναδική και επείγουσα ευκαιρία *συσσώρευσης* η βία θα φτάσει χρίχρονα στην ανοικτή εξόντωση των μεταναστών εργατών. Στην πράξη θα γίνει κοινωνικά αποδεκτό πως **δεν υπάρχει όριο στην υποτίμη-**

ση των μεταναστών, είτε αφορά την εργασία τους είτε αφορά την ίδια τους της ζωή. Ο νόμιμος καπιταλιστικός κόσμος στην Ελλάδα ανακαλύπτει επιτέλους, χωρίς φόβο, τι πιο αυθεντικές ριζές του.

Η άλλη πλευρά, το ντόπιο "εγκληματικό" κεφάλαιο, θα συναντήσει επίσης, με την ευελιξία που το χαρακτηρίζει, μια πρώτη τάξη ευκαιρία αναδιάρθρωσης. Το ελληνικό κύκλωμα εμπορίου drugs θα "εντάξει" όλον τον αλβανικό νόμο στους λογαριασμούς του, μοιραζόντας δωρεάν σπόρους "ενός φαρμακευτικού φυτού" στους αλβανούς αγρότες, και οργανώνοντας την συγκομιδή και την πληρωμή στις πλατείες των χωριών. Η μεταφορά όμως; Αυτή θα ανατεθεί σε αλβανούς προλετάριους - που στην αρχή εν αγνοία τους θα ενταχτούν οργανικά στις ελληνικές συμμορίες. Το εμπόριο γυναικών ύστερα, από διάφορα "πρώην σοσιαλιστικά" κράτη θα ανοίξει μια καινούργια, τεράστια έκτασης και κερδών, επιχειρηματική δυνατότητα. Θα είναι οι εργάτριες "οικιακών" - που θα "απελευθερώσουν" χιλιάδες ελληνίδες από την βρώμικη κατ' οίκον εργασία εναντι πινακίου φακής. Θα είναι οι αιχμάλωτες των διάσπαρτων στρατοπέδων - joy divisions για την "σεξουαλική εξυπηρέτηση" των ελλήνων φαλλοφασιστών.

Και στις δύο περιπτώσεις το ντόπιο εγκληματικό κεφάλαιο θα ανακαλύψει όχι μόνο το δικό του ελτοράντο· κυρίως θα αναδιαρθρωθεί / νομιμοποιηθεί / μαζικοποιηθεί σαν ένας "ανεπίσημος" (και "φτηνός") παροχέας υπηρεσιών στις νόμιμες καπιταλιστικές ζώνες. Η μαζική και γενικευμένη επίθεση της ελληνικής κοινωνίας στη συμβατική εργασία - εκμετάλλευση των μεταναστών εργατών και εργατριών θα εξασφαλίσει στο εγκληματικό κεφάλαιο, σαν αντάλλαγμα, εξίσου φτηνά κέρια, και πόδια.... Έτσι η διαλεκτική "νομιμότητα - εγκληματικότητα" της συσώρευσης θα γίνει συμπαγής. **Οι μετανάστες εργάτες, κυρίως αυτοί κι αυτές που προέρχονται από τα Βαλκάνια και την πρώην εσοδ θα τοποθετηθούν με τη βία είτε κατευθείαν στις κύριες αρμοδιότητες του εγκληματικού κεφάλαιου, είτε στα όριά του.** Ο λόγος είναι προφανής: το "νόμιμο" κεφάλαιο στην Ελλάδα περνάει την δική του "κρίση", η κερδοφορία του πέφτει, οργανώνει την αναδιάρθρωσή του επιτιθέμενο ήδη στις ισχύουσες σχέσεις εργασίας **κατά συνέπεια ανιχνεύει, μεταξύ των άλλων, την αποδοτικότητα του "παράνομου εαυτού" του.**

Κι όλα αυτά δεν είναι καθόλου κρυφά, και δεν είναι καθόλου "κεντρικά", ελεγχόμενα αποκλειστικά από το κράτος. Είναι διάχυτα, είναι η αναδιάρθρωση της ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνίας.

Στη φάση αυτή της επικής διπλής διαδικασίας συσσώρευσης / αναδιάρθρωσης θα αναδυθεί, αναγκαστικά, η φιγούρα του "ανεξάρτητου μετανάστη εγκλημάτια". Είναι ο κλέφτης καρπουζιών, ο διαρρηκτής αγροκίων.... Είναι μια διαλυμένη, απελπισμένη και ανοργάνωτη ουσιαστικά φιχούρα, αναγκασμένη να ανακυκλώνει την ένταση και τη βία που υφίσταται στο εσωτερικό των κοινοτήτων της: αλληλοδολοφονίες για ασφαμέντους λόγους. Προκειται κυ-

ρίως χι αυτό: ένα μαζικό κοινωνικό υποκείμενο που αιωρείται ανάμεσα στην νόμιμα υποδικαϊκή κατάσταση της του ως προς την επίσημη αγορά εργασίας, και στην παράνομα αυτοαξιοποιητική διεξοδο (των μικροκλοπών, των διαρρηξων, του λαθρεμπορίου κλπ). Μια μεγάλη σειρά *εφειδρικού στρατού ανέργων* που συνθλιβεται στα χρανάζια "επαφής" νόμιμου και εγκληματικού κεφάλαιου. Μια δεξαμενή "ανειδικευτων χειριών" της οποίας η ύπαρξη θα αυξήσει τους φόβους των μικροαστών για τους "εγκληματίες" αλλά και την ταχύτητα της αναδιάρθρωσης του ντόπιου εγκληματικού κεφάλαιου.... Δεν είναι άλλωστε παρά οι δύο όψεις της ίδιας διαδικασίας.

ΚΑΓΚΕΛΑ ΠΑΝΤΟΥ

Αποφασιστικός παράγοντας για την περαιτέρω οργάνωση του ελληνικού εγκλήματος (και την αξιοποίηση / εκπαίδευση τμήματος αυτού του εφεδρικού στρατού μεταναστών) θα αποδειχθούν, όπως πάντα σε τέτοιες περι-

πτώσεις, οι ελληνικές φυλακές. Το 1994 οι κάθε είδους μετανάστες, "νόμιμοι" ή "λαθραίοι" ήταν "υπεύθυνοι" για κάτι παραπάνω από το 10% των ανθρωποκτονιών από πρόθεση, το 6% των ληστειών, κάτι παραπάνω από το 10% των βιασμών και κάτι λιγότερο από το 2% των κλοπών. Τα εγκλήματα αυτά, συνολικά, και άσχετα από την εθνικότητα των δραστών τους, δεν ήταν πάνω από το 5% με 6% της συνολικής εγκληματικότητας. Αλλά στο σύνολο των κρατούμενων, καταδικασμένων ή προφυλακισμένων, οι μετανάστες θα αποτελούν το 25%! Το 0,17% της συνολικής "εγκληματικότητας", με μηδενική συμμετοχή στο "καθώς πρέπει οικονομικό έγκλημα" (απάτες, καταβολιεύσεις, κρέπ, φοροδιαφυγή κλπ) - αλλά το 25% των φυλακισμένων! Η τεχνική γι' αυτήν την "υποχρεωτική εκπαίδευση" στις φυλακές (δοκιμαζόμενη σε όλον τον πολιτισμένο κόσμο αρχής γενομένης από τις ΗΠΑ) θα είναι απλή όσο και θαυμαστή: οι μετανάστες τιμωρούνται αυστηρότερα από τους ντόπιους για τα ίδια αδικήματα, προσφιλίζονται "αυτοδίκαια" μέχρι τη δικη τους (που σημαίνει ότι δεν εφαρμόζονται στη περίπτωση τους οι εναλλακτικοί "όροι" αποφυλάκισης) και επιπλέον φυλακίζονται για παραβάσεις των νόμων περι αλλοδαπών - για την λαθρομετανάστευσή τους δηλαδή....

Οι ελληνικές φυλακές, βίαια, επιτηδεια και υπολογισμένα μπουκαμένες από "εγκληματοποιημένους" μετανάστες θα παρηγορήσουν από τη μια, μερικούς από τους "φόβους" των ελλήνων. Από την άλλη όμως θα αποτελέσουν ένα κομβικό σημείο της αναδιάρθρωσης του ντόπιου εγκληματικού κεφάλαιου. Αν έδω από τις φυλακές μπορεί κάποιος να ελπίζει πως θα την "βγάλει" με "χαμηλής εγκληματικότητας" πράξεις επιβίωσης, μέσα στις φυλακές κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Για να επιβιώσει κάποιος εκεί (ειδικά αν είναι "ξένος", άρα χωρίς συναισθηματική και υλική υποστήριξη από συγγενείς και φίλους) θα πρέπει να ενταχτεί στις συμμορίες της ιεραρχίας. Με άλλα λόγια θα πρέπει να "προσληφθεί επίσημα" στο κυρίως εγκληματικό εργοστάσιο.

Οι έλληνες ποινικοί, ειδικά το οργανωμένο έγκλημα, θα αναβαθμιστεί έτσι - τουλάχιστον στον ίδιο βαθμό με τις "νόμιμες" ελληνικές επιχειρήσεις. Με την εξαίρεση της (με υψηλό βαθμό οργάνωσης) "ρώσικης μαφίας" η οποία έ-

6/7/1994
<p>ΠΡΟΣΦΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΛΒΑΝΕΣ ΜΕ 140.000 ΔΡΑΜΕΣ ΤΟ «ΕΘΝΟ» ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΤΕΛΕΧΕΣ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΟΤΑΚΤΗΝ</p> <p>Δουλεμπόριο γυναικών</p>
<p><i>Η είδησηεογραφία του Ιουλίου του 1994 δείχνει ανάγλυφα την έκταση της σε εξέλιξη αναδιάρθρωσης του ελληνικού εγκληματικού κεφάλαιου - και της υπαγωγής σ' αυτό των μεταναστών / μεναστριών κυριολεκτικά σαν "πρώτης ύλης". Ας σημειωθεί πως τα δημοσιεύματα δεν αφορούσαν αποκλειστικά "αλβανούς" (α) αλλά και ουκρανούς (β) και πακιστανούς (γ)</i></p>
<p>15/7/1994</p> <p>ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ Θύματα Ουκρανοί, αποκαλύπτουν</p> <p>ΚΤΗΝΩΔΙΑ</p> <p>Σπειρα εμπορεύεται όργανα μεταναστών</p>
<p>28/7/1994</p> <p>1.000 ΔΟΛΑΡΙΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΗ</p> <p>ΕΚΒΙΑΖΑΝ με άγρια βασανιστήρια</p>

κοντας ανώτερου επιπέδου επαφές με το ελληνικό σύστημα θα χρησιμοποιεί την ελληνική επικράτεια σαν καταφύγιο, τόσο διακοπών ή πλυντήριο, όλα τα υπόλοιπα βαλκανικά "αναδυόμενα" εθνικά εγκληματακά κεφάλαια (όλες δηλαδή οι "παράνομες" εθνικές συσσώρεύσεις) θα βρεθούν υπό την καθοδήγηση των ελλήνων - όπως, σε μεγάλο βαθμό, οι αναδυόμενες εθνικές βαλκανικές αστικές τάξεις θα βρεθούν υπό την πολιτική ηγεμονία του ελληνικού κράτους. Αυτή η αναδιάρθρωση θα έχει φυσικά, όπως κάθε παρόμοια, και τις κακές της πλευρές: οι πλέον ανελαστικές ελληνικές συμμορίες θα απαξιωθούν (εξαρθρωθούν) και η τράπουλα των ζωνών επιρροής, των ειδικοτήτων και της ιεραρχίας θα ξαναμοιραστεί.

Οι φυλακές θα είναι ο ένας κρίκος ορατής σύνδεσης ανάμεσα στην κοινωνική ιδεολογία και στην οικονομική διαδικασία, όσον αφορά το έγκλημα και την οργάνωσή του. Ο άλλος θα είναι οι περιβόητες "σκουπές". Η ορολογία παραπέμπει σε "σκουπίδια" - κι αυτό είναι ακριβώς ό,τι ζητάει το διάχυτο κανιβαλικό φαντασιακό του συνδέσμου ελλήνων ιδιοκτητών. Αλλά η λειτουργικότητα των "επιχειρήσεων σκουπισματος" δεν βρίσκεται κυρίως στην παραγωγή μικροαστικών ονειρώξεων "καθαρίστρας". Παιε πολύ μακρύτερα. Στην συντήρηση μια μόνιμης και αδιάλειπτης πίεσης τόσο πάνω στον σχετικά "μισονομιμοποιη-

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ
<p>ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ στρατιώτες έκαναν συλλήψεις και κατάσχσαν μεγάλης ποσότητας όπλων</p> <p>«Σκούπα» κατά των Αλβανών</p>

μένο" μετανάστη (τον κάτοχο δηλαδή της πράσινης κάρτας) όσο και στον ανοχύρωτο, ανοργάνωτο "παράνομο" (αυτών που δεν έχει άδεια παραμονής ή έχει υποπέσει σε κάποιο αδίκημα). Αυτές οι δύο υποκατηγορίες εξακολουθούν να συνορεύουν, στα όρια ακριβώς της διαχείρισης της εργασίας ανάμεσα στο νόμιμο και στο εγκληματικό κεφάλαιο. Και η κρατική επιλογή είναι και πάλι σαφής: διαρκής υπενθύμιση του γεγονότος πως επαρκή ασφάλεια (και οπωσδήποτε αξιοπρέπεια) προσφέρει μόνο το καλά οργανωμένο έγκλημα. Γιατί είναι το οργανωμένο εγκληματικό κεφάλαιο που επιτρέπει σε έναν "ξένο" να μην κυκλοφορεί με λεωφορείο, να μην περιφέρεται καζεύοντας σε πλατείες, να μην πινει καφέ σε τρίτης διαλογής συννοικιακά καφενεία, να μην κατοικεί σε υπόγεια "σσημασμένων" γειτονιών, να μην είναι κακοντυμένος. Και να έχει, αν χρειαστεί, "δικηγόρο με άκρες"....

Η μαζικότητα και το αδιαφοροποίητο του "σκουπισματος" σε δημόσιους τόπους κίνησης ή διαμονής των προλεταρίων έχει σαν λειτουργικό σκοπό να απαγορεύσει στους μετανάστες την *δημοσιότητα* της παρουσίας τους σαν εργατών. Η "σωτηρία", πέρα από τον επαναπατρισμό, υποδεικνύεται με νόημα: *αφού έτσι κι αλλιώς είσαι β' διαλογής*...

Διάφοροι διεθνείς οργανισμοί των αφεντικών τονίζουν κατά καιρούς πως η Ελλάδα είναι ένας παράδεισος για την ανακύκλωση και τη λεύκανση του εγκληματικού κύκλου εργασιών και των κερδών του, από όλη την "πρώην σοσιαλιστική" Ευρώπη.

Η άρθρωση αυτών των δύο οριζόντων, του "νόμιμου" και του "παράνομου" καπιταλισμού δεν είναι φυσικά ελληνική ιδιαιτερότητα - ίσως όμως η Ελλάδα να είναι πράγματι ένα κράτος και μια κοινωνία off shore. Αυτό δεν σημαίνει πως ο καπιταλισμός εδώ έχει απαλλαγεί από τις ανάγκες του σε φτηνή και υποταχμένη "νόμιμη" εργασία. Αλλά μάλλον πως το έγκλημα είναι ουσιαστικότερη οικονομική παράμετρος απ' ό,τι αλλού. Αν οι πλέον μετριοπαθείς υπολογισμοί βγάζουν τον "κύκλο εργασιών" του "εγκληματικού" κεφάλαιου στην Ελλάδα γύρω στα 4 τρις., (δηλαδή το 10% του αει) τότε....

Εκείνο που έχει σημασία είναι να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα έτσι όπως είναι. Αν στον φωτεινό κόσμο της παραγωγής και τη καταναλώσης η συνειδηση των προλεταρίων διαβρώνεται από την φανταστική μηχανή της διαχείρισης (και της εκτροπής) των επιθυμιών, στον σκοτεινό κόσμο της εγκληματικής συσσώρευσης γίνεται κάτι ανάλογο μέσα από την αλλοτρίωση της ίδιας της ανάγκης για ζωή.

Δεν έχουμε πρόχειρο τι σημαίνει *την ίδια συνειδηση* για εκείνους κι εκείνες που βρίσκονται σ' αυτά τα υπόγεια. Ξέρουμε όμως τι σημαίνει γι' αυτούς *απελευθέρωση*: δεν ξεχνάμε τις κιλιάδες γυναίκες που "εισάγονται" με κάθε είδους βία σαν "σεξουαλικά παιχνίδια" των αρσενικών ντόπιων βιαστών.

Η Ρωσία εξάπτει την φαντασία των δυτικοευρωπαίων, εδώ και αιώνες. "Αχανής", "σλαβική", "μυστηριώδης". Δυο φορές οι στρατοί της δυσσης προσπάθησαν να την κατακτήσουν - και δυο φορές τα μακρινά ανατολικά όνειρα κόλλησαν στις λάσπες, και έγιναν εφιάλτες....

Απέναντι στη ρωσική στρατιωτικοπολιτική "αναγέννηση" (που αναγγέλλει πολύ περισσότερο αίμα απ' όσο την έχει λιπάνει ήδη, στην Τσετσενία) ή όποια πραγματιστική αμηχανία των δυτικών κρατών δεν οφείλεται, στο ότι δεν μπορούν να την εμποδίσουν. Αλλά στο ότι θα ήθελαν να την αξιοποιήσουν. Μόνο που δεν είναι ξεκαθαρισμένο το εναντίον ποίου θα στραφεί στρατηγική η ρωσική μηχανή κατά την "επέκτασή της μέσω ισχύος". Όταν ο ετοιμόροπος Γέλτσιν ξελαρυγγιάζονταν ότι η παγκόσμια ηγεμονία δεν θα είναι "μονοπολική" στρεφόταν εναντίον των ΗΠΑ. Αλλά σε έναν "πολυπολικό" ανταγωνισμό φιλίες και εχθρές είναι ρευστές. That's the question!

αυλή του για να τον καλοπιάσουν. Διότι οι αμερικάνοι θα φτιαξουν την αλα "πόλεμος των άστρων" αντιπυραυλική τους ομπρέλα για τον εαυτό τους αποκλειστικά. Κι αυτό και θέλει να πει...

(Για περισσότερες λεπτομέρειες σε απευθυνθεί κανείς στο καθ' ύλην αρμόδιο "κ.κ.ε.". Στην Κίνα δεν ξέρει τί γίνεται γιατί δεν έχει οργανώσει. Στη Ρωσία όμως: Όλο και κάτι θα του 'χει μένει. Κανάς Ζουγκάνοφ...)

Στη Κολομβία, στα μέσα Μάρτη, οι παραστρατιωτικοί φασίστες σκότωσαν περισσότερους από 50 αγρότες, σαν "ύποπτους" για συμπάθεια στο ινδιάνικο αντάρτικο των "Ενοπλων Επανάστατικών Δυνάμεων της Κολομβίας". Παρότι υποτίθεται πως γίνονται συνομιλίες μεταξύ του αντάρτικου στρατού και της κυβερνήσεως για τεματισμό του εμφύλιου πολέμου, στα πλαίσια των "αντιναρκωτικών επιχειρήσεων" που γίνονται υπό την αιγίδα των ΗΠΑ ο στρατός της Κολομβίας (και οι παραστρατιωτικές συμμορίες) εξοπλίζονται με διαρκώς τελειότερα όπλα. Στα τέλη της προηγούμενης χρονιάς η κολομβιανή κυβέρνηση ζήτησε και έλαβε από τις ΗΠΑ βοήθεια

Αν κάποιος έλεγε πως τέτοιοι αγώνες έχουν "μεταρρυθμιστικούς" στόχους δεν θα έκανε λάθος. Αλλά είναι μεγαλύτερη αλήθεια πως η σοσιαλδημοκρατία είναι φρούτο των εύκρατων παραδεισίων του αναπτυγμένου καπιταλισμού, και σίγουρα όλα είδος προς εξαγωγή στα κολοσσάρια του πλανήτη. Γιατί η "σχετική" εκμετάλλευση των πολιτισμένων υπηκόων πρέπει να αντισταθμίζεται και να συμπληρώνεται απ' την απόλυτη εξαθλίωση πολλαπλάσιων αλλού: αλλιώς τα κέρδη των αφεντικών "δεν είναι αρκετά".

Αντά δεν είναι φιλολογικές παρατηρήσεις. Έχουν μεγάλη σημασία σήμερα, καθώς η ετερόκλητη (και βαθιτάτα νεοσοσιαλδημοκρατική) "συμμαχία του Σιάτλ" ξαναπροβάλλεται, από τους δρόμους της Ουάσινγκτον, μέσα από τις φιλόξενες οθόνες του θεάματος, σαν Η "βασική" αντιπολίτευση - και αυτό έχει γίνει δεκτό. Όταν για τα καθεστωτικά αμερικάνικα συνδικάτα ο στόχος (μοναδικός απτός εξαλλου σε αυτές τις κινητοποιήσεις...) είναι να μην μπει η Κίνα στον ΠΟΕ, για να μην γεμίσει η αμερικάνικη αγορά με φτηνά κινέζικα εμπορεύματα, κι όταν οι διάφοροι οικολόγοι και οικολογίζοντες στολίζουν (και συσκοτίζουν) με "χάπηνιγκ" την απουσία τους από τους πραγματικούς ανταγωνισμούς μέσα στην αμερικάνικη κοινωνία (όπως η πρόσφατη αντιματώχτη διαδήλωση στη Ν. Υόρκη), οι κολασμένοι παντού στον κόσμο ζουν και πεθαίνουν αιωπηλά. Οι εξασφαλισμένοι παίζουν μια χαρά τους ρόλους τους στο θέατρο της ενδοσυστημικής ρύθμισης, ακριβώς επειδή δεν διανοούνται να μοιράσουν τον πλούτο τους. Σε πρώτη ή σε τελευταία ανάλυση θέλουν να τον προστατέψουν. Διαφορετικά δεν θα ξέφευγαν τον αγωνιστικό τους οίστρον γεγονότα σαν αυτό:

1,6 δισ. δολλαρίων, 5πλάσια από της προηγούμενης χρονιάς, για να διεκπεραιώσει τις "εκκαθαρίσεις". Οι οποίες στρέφονται σε μεγάλο βαθμό εναντίον των αγροτών - προλετάρων της καλλιέργειας κόκας, για τους οποίους δεν υπάρχει ως τώρα άλλο μέλλον έξω από τον πάτο του βαρελιού της ναρκωκοκομμίας. Δεν είναι εξάλλου μυστικό πως με το πρόσχημα της "καταπολέμησης της καλλιέργειας κόκας" οι μεν ΗΠΑ θέλουν να ελέγξουν το παγκόσμιο εμπόριο της, η δε κολομβιανή κυβέρνηση να αποδεκατίσει την κοινωνική βάση του ακροαριστέρου αντάρτικου...

Στη Βολιβία χιλιάδες Ινδιάνοι στις Άνδεις εξεγέρθηκαν στο πρώτο δεκαήμερο του Απριλίου, ύστερα από την κυβερνητική απόφαση να ακριβύνει το νερό. Καταλήψεις πόλεων, καταστροφές κρατικών κτιρίων και συγκρούσεις με τον στρατό ήταν η εκδήλωση της οργής τους - το βολιβιανό καθεστώς (του "πρώην" δικτάτορα Ούγκο Μπάτσο) απάντησε με κήρυξη "στρατιωτικού νόμου"...

Οι συγκρούσεις, στις οποίες σκοτώ-

θηκαν 6 και τραυματίστηκαν δεκάδες, σταμάτησαν όταν η αρχική εταιρεία, η οποία είχε αγοράσει το σύστημα ύδρευσης ζητώντας την αύξηση της τιμής του νερού, αποσύρθηκε από το κόλπο. Οι συγκρούσεις σταμάτησαν - όχι όμως και η υποδόκουσα ένταση.

αποδιάρθρωση

πληροφοριών

Μια τέτοια χώρα δεν μπορούσε να κυβερνηθεί παρά από "μυστηριώδεις" ηγεμόνες. Το ότι οι δυτικοί ειδικοί αναλυτές καλλιεργούν μια τέτοια φήμη για τον καινούργιο ρώσο πρόεδρο ταιριάζει με τη μέση κοινωνική φαντασίωση. Αλλά και με κάποια υπερδύβουλη αναμονή των δυτικών κρατών...

Η Λατινική Αμερική, το βόρειο κομμάτι της ιδιαίτερα, δονείται από κοινωνικές εντάσεις. Η καταβράθρωση των "σχεδίων σωτηρίας" αλα ΔΝΤ στη διάρκεια της περυσινής κρίσης χρηματιστηρίων και νομισμάτων έχει φορτώσει με ακόμα μεγαλύτερη απόγνωση τα εκατομμύρια των ήδη απελπισμένων πληθείων της Λατινικής Αμερικής.

Στον Ισημερινό (Εκοναντόρ) στα τέλη του περασμένου Γενάρη εξεγέρθηκαν οι ινδιάνοι αγρότες, ενάντια στα σχέδια για "δολαροποίηση" του νομισματος της χώρας. Η δολαροποίηση είναι η λύση σωτηρίας για τις λατινοαμερικάνικες ελίτ, εφόσον κάνονας επίσημο νόμιμος τους εκείνων ΗΠΑ αξιοποιούν τις περιουσίες τους σε σκληρό νόμισμα. Αλλά είναι καταστροφή για τους παρίες εφόσον όρος μια τέτοιας πολιτικής είναι ακόμα μεγαλύτεροι οικονομικοί περιορισμοί - δηλαδή αφαιμάξη. Αντά σε μια χώρα με πληθωρισμό (σαν συνέπεια της χρηματιστηριακής κρίσης) ήδη στο 60%.

Στη διάρκεια της σύντομης εξέγερσης εκδηλώθηκε στην πρωτεύουσα Κίτο στρατιωτικό πραξικόπημα, "φιλικό" προς τους εξεγερμένους, που καθάρισε τον πρόεδρο του Ισημερινού Τζαμίλ Μαχουάντ. Αλλά οι απειλές των ΗΠΑ "άλλαξαν τις ιδέες" των επικεφαλής του πραξικοπήματος: προτίμησαν τη συνέχιση του σχεδίου "δολαροποίησης". Για τους ινδιάνους έμεινε η ελπίδα μιας καλύτερα οργανωμένης αντίστασης....

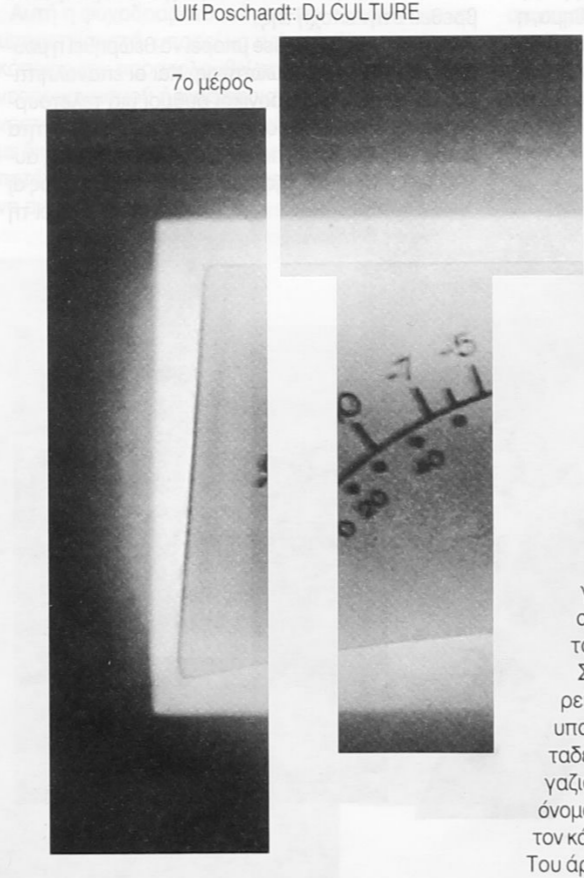
Ζωτικά συμφέροντα έχει η Ρωσία και στη Μέση Ανατολή - που από τις αρχές της δεκαετίας του '90 έχει περάσει στον αμερικάνικο έλεγχο. Και στην Αφρική - όπου ΗΠΑ και Γαλλία κατά κύριο λόγο μονομαχούν μέχρις εξοπτώσεως του τελευταίου αφρικανού. Και φυσικά έχει ζωτικά συμφέροντα στην Άπω Ανατολή. Αλλά εκεί φαίνεται να έχει οικοδομηθεί μια ομοιοπαθιακή συμμαχία με το καθεστώς της Κίνας. Το οποίο θα έχει και τις πρωτοβουλίες.

"Όσο λοιπόν ο νέος τσάρος θα "θωρακίζει" την πατρίδα του, σαν πρώτη φάση της "εθνικής ρεβάνς", οι ευρωπαίοι θα έχουν τον (ακι απεριόριστο) χρόνο να προστρέψουν στην

Ο Ούγκο Μπαλ, μιλώντας για το Καμπορέ Βολταίρ το 1916 έλεγε: "Το καμπορέ μας είναι μια χειρονομία. Κάθε λέξη που λέγεται ή τραγουδιέται εδώ, λέει τουλάχιστον ένα πράγμα, ό,τι αυτή η εξευτελιστική εποχή δεν κατάφερε να κερδίσει την εκτίμησή μας. Και τί έχει στ' αλήθεια που θα μπορούσε να επιβάλλει ή ν' αξίζει το θαυμασμό μας; Τα κανόνια της; Το μεγάλο μας τύμπανο τα πνίγει. Τον ιδεαλισμό της; Αυτός έχει γελοιοποιηθεί εδώ και καιρό, τόσο στην εκλαιϊκευμένη του εκδοχή όσο και στην ακαδημαϊκή. Τις τρομερές μάχες, τους κανιβαλικούς ηρωισμούς; Η αυθόρμητη τρέλα μας, ο ενθουσιασμός μας για ψευδαισθήσεις δε θα αργήσει να τους δώσει τη χαρακτηριστική βολή..."

Τον ιδεαλισμό της; Αυτός έχει γελοιοποιηθεί εδώ και καιρό, τόσο στην εκλαιϊκευμένη του εκδοχή όσο και στην ακαδημαϊκή. Τις τρομερές μάχες, τους κανιβαλικούς ηρωισμούς; Η αυθόρμητη τρέλα μας, ο ενθουσιασμός μας για ψευδαισθήσεις δε θα αργήσει να τους δώσει τη χαρακτηριστική βολή..."

Η house είναι σε σχέση με την disco ό,τι περίπου το punk σε σχέση με το rock 'n' roll: όλα τα σημαντικά στοιχεία αισθητικής τάξης έχουν διασωθεί, αλλά με μια σύνθεση περισσότερο άκαμπτη και επιθετική. Για άλλους πάλι η house είναι μεταdisco, όπως το hip hop είναι μεταfunk: όπου το "μετά" σημαίνει κάποιου είδους (αισθητική, τεχνολογική ή στιχόδοτε άλλο) ριζοσπαστικοποίηση. Όπως και να 'χει ανάμεσα στην κορύφωση της disco σκηνής (1976 - 7) και τη στιγμή της πρώτης μαζικής αναγνώρισης της house (1986) μεσολάβησαν 10 χρόνια. Μια δεκαετία στην οποία άλλαξαν πολλά. Τα λιγότερα που θα έπρεπε να θυμηθούμε, καθώς με τον ένα ή τον άλλο τρόπο διασταυρώνονται στον καμβά της μουσικής διασκέδασης: στην pop κουλτούρα ήταν πολλά εκείνα που άλλαξε το punk: στη χορευτική μουσική ήταν καταλυτική η επίδραση του hip hop: στην τεχνολογία της μουσικής εδραιώθηκε το sampling: και στην καθημερινότητα των ομοφυλόφιλων πρακτικών υπήρξαν καθοριστικές οι συνέπειες του aids.

Η μουσική house πήρε το όνομά της από το πρώτο club στο οποίο παίχτηκε και καθιερώθηκε, το Warehouse του Σικάγο. Είναι οξύμωρο πως αυτό το τόσο εδαιφικό όνομα ("σπίτι") αποδόθηκε στην πλέον αποδεκαφοποιομένη μουσική φόρμα: μια μορφή που δύσκολα θα μπορούσε να θυμίζει έναν συγκεκριμένο τόπο καταγωγής. Η house δικαιούται να λογαριάζεται σαν urban μουσική - αλλά δεν είναι μόνο αυτό.

Σαν ένας από τους πατέρες της house θεωρείται ο Frankie Knuckles. Ο Knuckles υπήρξε υποδειγματική περίπτωση disco dj που δεν καταδέχτηκε να παίζει επιτυχίες σε mainstream μαγαζιά της Ν. Υόρκης. Παρ' όλα αυτά είχε κάνει όνομα από τα μέσα της δεκαετίας του '70. Το 1977 τον κάλεσαν να παίζει στα εγκαίνια του Warehouse. Του άρεσε ο κόσμος και έμεινε. Εκείνο που τον ευ-

χαριστούσε κυρίως ήταν πως το κοινό του Warehouse ζητούσε βαρύτερο και γρηγορότερο ήχο απ' ό,τι στη Ν. Υόρκη. Στο Warehouse υπήρχε επίσης μια ιδιαίτερη αδυναμία στην ευρωπαϊκή electro - pop. Οι Kraftwerk είχαν περισσότερους οπαδούς στο Σικάγο από τον Barry White. Μια μικρή παρένθεση είναι εδώ αναγκαία.

Οι 4 γερμανοί πρωτοπόροι της ηλεκτρονικής μουσικής, από τις αρχές κιόλας της δεκαετίας του '70, πειραματίζονταν αποκλειστικά με ηλεκτρονικά όργανα. Προερχόμενοι από μια χώρα με μηδέν παράδοση στην pop οι Kraftwerk γνώρισαν το 1974 τεράστια επιτυχία στις ΗΠΑ, με το τέταρτο lp τους, το Autobahn, έναν ύμνο στην τεχνολογική ζωή. Υπήρξαν δύο ακόμα γερμανικά γκρουπ που συνέθεσαν μουσική με ανάλογα πειραματικούς τρόπους και ηχητική: οι Tangerine Dream και οι Can. Αλλά ήταν οι Kraftwerk που είχαν ιδιαίτερη επιτυχία και επιρροή, ειδικά μεταξύ των μαύρων funk και hip hop μουσικών. Το 1977, στην επίσημη κορύφωση του disco βασιλείου, οι Kraftwerk έκαναν περιοδεία στην αμερική. Και έδωσαν μια sold out συναυλία στη Ν. Υόρκη, μπροστά σε ένα κοινό στη μεγάλη πλειοψηφία του μαύρων. Βγήκαν τέσσερις φορές στο τέλος επι σκηνής, και παρ' όλα αυτά ο κόσμος δεν τους άφηγε να φύγουν. Ο Afrika Bambaataa θυμάται απ' εκείνη τη συναυλία: "Ήταν ένα εντυπωσιακό γκρουπ - να βλέπεις τους υπολογιστές και το τι μπορούσαν να κάνουν...". Ένας άλλος διάσημος του hip hop, ο Grandmaster Flash, έβγαλε επίσης το καπέλλο στους Kraftwerk, σχολιάζοντας το 13λεπτο "Trans Europe Express": "Αυτό το κομμάτι δεν μπορώ να το κόψω ή να το σκρατάρω.... κόβεται συνέχεια μόνο του.... αυτό το σκατό μου ξεφεύγει..."

Η μισοφουτουριστική μισοκονστρουκτιβιστική έφοδος των Kraftwerk, και μέσω αυτών της ηλεκτρονικής ηχητικής, έγινε με ενδιαφέρον και εμμένεια δεκτική από τη μαύρη κουλτούρα, για λόγους που ξεφεύγουν από τη σύγχρονη μυθολογία περί "τεχνολογικής ανάπτυξης". Φαίνεται πως ισχύουν δύο πράγματα. Πρώτον, οι κοινότητες με τη δική τους βαθιά ριζωμένη (αισθητική) αντίληψη για τον κόσμο δεν φοβούνται τις οποιοσδήποτε επιρροές. Και δεύτερον, ε-

... Έτσι γεννήθηκε το DADA, μέσα από μια ανάγκη ανεξαρτησίας, μέσα από μια δυσπιστία απέναντι στην κοινότητα. Όσοι ανήκουν σε μας διατηρούν την ελευθερία τους. Δε δεχόμαστε θεωρίες. Αρχικά μας προήξαν οι κυβιστικές και φουτουριστικές ακαδημίες, αυτά τα εργαστήρια των τυποποιημένων ιδεών. Αναρωτιέται κανείς αν οι άνθρωποι κάνουν τέχνη για να βγάλουν χρήματα χαιδεύοντας τους ευγενικούς μπουρζουάδες. Οι ρίμες έχουν τον ήχο του χρυσίου που αναπνέει και η ακαμψία τους αναπνέει κατά μήκος του προφίλ της κοιλιάς. Όλες οι καλλιτεχνικές ομάδες κατέληξαν στην άλλη όχθη του ποταμού καβάλα σε διάφορους κομήτες. Κι άφησαν την πόρτα ανοιχτή στις διάφορες ευκαιρίες που θα τους προσφερθούν για να κυλιστούν στα μαξιλάρια και στις μάζες.

Εδώ ρίχνουμε την άγκυρα, σε γόνιμο έδαφος. Εδώ έχουμε το δικαίωμα να κηρύττουμε γιατί έχουμε γνωρίσει τα ρήγυ και την αφύπνιση. Μεθυσμένοι, απρόσκλητοι επισκέπτες, μπήγουμε την τριάντα στην απερίσκεπτη σάρκα. Είμαστε χείμαυροι από κατάρες, μέσα στην τροπική αφθονία μιας ιλιγγιώδους βλάστησης, το ρετσίνι και η βροχή είναι ο ιδρώτας μας, ματώνουμε και πυρπολούμε τη δύση και το αίμα μας έχει σφρίγγος...

...Οι συγγραφείς που αρέσκονται να ηθικολογούν, που συζητούν ή βελτώνουν την ψυχολογική βάση έχουν, εκτός από μια κρυφή επιθυμία κέρδους, μια ηλίθια αντίληψη για τη ζωή, που ταξινομούν, πακετάρουν και καναλιζάρουν. Είναι αποφασισμένοι να βλέπουν τις κατηγορίες τους να χορεύουν όταν αυτοί δίνουν το μέτρο. Οι αναγνώστες τους σκάνε στα γέλια αλλά αυτοί συνεχίζουν: γιατί μπαίνουν στον κόπο άραγε; Υπάρχει ένα είδος λο-

Η acid house ήταν το πρώτο ρεύμα ηλεκτρονικής χορευτικής μουσικής που γνώρισε μαζική διάδοση στην Ευρώπη. Όλα ξεκίνησαν το 1987 από λονδρέζους djs που μετέφεραν σε club του Λονδίνου την ατμόσφαιρα διακοπών από την ισπανική Ibiza. Το είδος της μουσικής που άρχισε να παίζεται στο Shoom και στο Heaven ήταν ένα μίγμα hip hop, indie κιθαριστικής μουσικής και acid house του Σικάγο. Αυτή η τελευταία είχε "γεννηθεί" λίγα χρόνια νωρίτερα, γύρω από τα ηχοχρώματα του σάμπλερ Roland TBR-303. Το επίθετο "acid", όσο κι αν φαίνεται σήμερα περιεργό, δεν είχε καταρχήν σχέση με drugs. Αλλά με το ότι οι djs άκουγαν μια ιδιαίτερη συγγένεια ανάμεσα στον ήχο του TBR-303 και εκείνον του acid rock. Ούτε λόγος πάντως ότι το LSD ήταν πρώτη επιλογή στα clubs του Σικάγο.

Έτσι το πρώτο καλοκαίρι μετά την απόβαση του acid house στην Αγγλία, το καλοκαίρι του 1988, ονομάστηκε "καλοκαίρι της αγάπης". Η απευθείας υπόμνηση του "καλοκαιριού της αγά-"

γοτεχνίας που δε φτάνει ποτέ στις αδηφάγες μάζες. Είναι το έργο των δημιουργών που πηγάει από μιαν αληθινή ανάγκη του συγγραφέα και που απευθύνεται στον εαυτό του. Είναι η συνείδηση ενός υπέρτατου εγωισμού που μέσα του οι νόμοι εξουθενώνονται. Κάθε σελίδα πρέπει να εκρήγνυται, είτε εξαιτίας της βαθιάς και ασήκωτης σοβαρότητάς της, είτε εξαιτίας του ανεμοστρόβιλου, του λιγγυού, του καινούργιου και του αιώνιου που περιέχει, είτε εξαιτίας μιας πλάκας που σπάει κόκκαλα, είτε εξαιτίας του ενθουσιασμού των αρχών της, είτε εξαιτίας του τρόπου που είναι τυπωμένη. Ίδου ένας κόσμος που φεύγει παραταίοντας, αρραβωνιασμένος με τα κουνδυνάκια μιας κολασμένης μουσικής κλίμακας, ιδού και η άλλη όχθη: οι καινούργιοι άνθρωποι. Αγορικοί, χοροπηδηχτοί, καβάλα σε λόξυγκες. Ίδου ένας κόσμος ακρωτηριασμένος και οι λογοτεχνικοί κομπογιαννίτες του, που χρειάζονται άμεσα θεραπεία.

Σας το λέω: δεν υπάρχει ξεκίνημα και δεν φοβόμαστε, δεν είμαστε συναισθηματικοί. Σχιζόμαστε, σαν άγριος άνεμος, τα ρούχα των σύνεφων και των προσεχνών, προετοιμάζουμε το μέγα θέαμα της καταστροφής, την πυρκαγιά και την αποσύνθεση. Ας προετοιμάσουμε την καταστολή του πένθους κι ας αντικαταστήσουμε τα δάκρυα με σειρήνες που να εκτείνονται από την μια ήπειρο στην άλλη. Ας είμαστε σημαίες έντονης χαράς απαλλαγμένοι από κάθε δηλητηριώδη θλίψη...

...Η μαγεία μιας λέξης - της λέξης DADA - που για τους δημοσιογράφους έχει ανοίξει τις πύλες ενός απρόβλεπτου κόσμου, δεν έχει για μας την παραμικρή σημασία...

Τριστάν Τζαρά,
1918.

της" του 1967 στο San Francisco, αναπαριστούσε την διάθεση (ή την ανάγκη) για αναβίωση της ευφορίας των χρόνων του χιππισμού.

Παρά την ελπίδα πως η στάση της αστυνομίας θα ήταν ανεκτική, όπως τότε, το '67, τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν ακριβώς έτσι. Στα διάφορα πάρτυ του καλοκαιριού οι djs και τα ηχητικά έπρεπε να είναι φορτωμένα σε καρότσες φορτηγών, έτσι ώστε να καβατζώνονται γρήγορα σε περίπτωση αστυνομικής επέμβασης. Η αναγγελία των πάρτυ έγινε γρήγορα μισοπαράνομη, μέσω flyers. Η εγγλέζικη αστυνομία και οι συναφείς θεσμοί αντιμετώπισαν εξ αρχής καχύποπτα και εχθρικά το acid house. Αλλά από τη μεριά των οπαδών του οι συγγένειες με το '67 τελείωναν στο στυλ. Δεν ήταν, σε γενικές γραμμές, η πολιτική συνειδητοποίηση που θα μπορούσε να διακυβευτεί πια στο μουσικό underground στα τέλη της δεκαετίας του '80. Αλλά μάλλον μια γερή δόση ευδαιμονισμού μέσα σε ένα σκληρό και αβέβαιο περιβάλλον.

Οι κεντρικές φιγούρες, οι ήρωες αυτού του ρεύμα-

τος, υπήρξαν αναμφίβολα οι djs. Κινηγημένοι από την αστυνομία, κακοπληρωμένοι σχεδόν πάντα, ενσάρκωναν την απλότητα και την διαθεσιμότητα της μουσικής την οποία έπαιζαν. Χωρίς φωτιστικά εφφε, κάποτε με την ψυχή στο στόμα, τα πάρτυ της acid house έγιναν η πιο ακατέργαστη μορφή του clubbing. Αλλά ήταν ένα ξέσπασμα. Μια δεκαετία μετά το punk η χορευτική σκηνή θα γινόταν η κυριότερη νεολαιίστικη διέξοδος: ειρήνης, αγάπης, ευδαιμονίας, ελευθερίας, σεβασμού. Έστω.

Διαφορετική ήταν η αντιμετώπιση και η τύχη της acid house στην ηπειρωτική Ευρώπη - με πρωτοπόρο την γερμανία. Το 1987 δεν ήταν πάνω από 200 οι άνθρωποι που θα συμμετείχαν, πηγαίνοντας μαζί σαν μπουγιο, σε ένα house πάρτυ στο Βερολίνο. Ένα χρόνο μετά ήταν 2000. Η ημερομηνία καθιερώθηκε, στο περίπου. Το 1991 ήταν 5000. Το 1992 15000. Το 1993 ήταν 25000, απ' όλη την Ευρώπη, και όχι μόνο: κάτι ανάμεσα σε διαδήλωση και παρέλαση, ένα καινούργιο φαινόμενο, στο κέντρο του Βερολίνου. Το 1997 ήταν ένα εκατομμύριο: η Love Parade είχε γίνει κιάλας οικονομολογικό γεγονός "για την house κουλτούρα μας, για τη γιορτή των ανθρώπων που αισθάνονται δεμένοι με τη house, και νοιώθουν το πνεύμα του να βρίσκονται μαζί και να χορεύουν".

Είναι η Love Parade το ανάλογο του Woodstock για την τελευταία δεκαετία του 20ου αιώνα; Είναι αυτό το τριήμερο πανηγύρι στις αρχές κάθε Ιούλη μια αναβίωση σε δόσεις; Κάθε ομοιότητα είναι παραπλανητική - η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται. Εν τέλει αν υπάρχει μια πολιτική διάσταση στα πλήθη αυτά της διασκέδασης, δεν υπάρχουν πάντως περιθώρια παρεξηγήσεων: ο χορός είναι χορός, και ο "καλός κόσμος" δεν είναι για αύριο, αλλά για τώρα. Ανάμεσα σε τεράστια ηχεία και κάθιδρους djs.

Το για πόσο και για ποιούς; Δεν θα το απαντήσει κανένα μουσικό είδος...

στο επόμενο: η επιρροή της τεχνολογίας

Συμφωνίες και συμμαχίες που μέχρι πριν λίγα χρόνια θα ήταν αδιανόητες... Τώρα έχουν αρχίσει να γίνονται ρουτίνα. Πολλά σασιζουν στην ευρωλάνδη.

Έχουμε και λέμε: οι "πράσινοι", οι "κόκκινοι" και οι φασίστες (αυτοί χωρίς εισαγωγικά) ευρωβουλευτές ένωσαν τις φωνή τους και τις τζίφρες τους διαμαρτυρούμενοι για την λειτουργία του περιβόητου ΕΣΕΛΟΝ. Ζητούν από το υπόλοιπο ευρωκοινοβούλιο να αποφασίσει την διεξαγωγή έρευνας. Είναι που ταραξί τις βαθιά δημοκρατικές καρδιές τους;

Το ότι ο αγγλοσαξονικός άξονας (δηλαδή: ηπα, αγγλία, νέα ζηλανδία κλπ) διαθέτουν αναβαθμισμένα συστήματα δορυφορικών παρακολούθησεων θα πρέπει να ήταν γνωστό (ή έστω αναμενόμενο) στα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κράτη εδώ και δεκαετίες. Το ότι παριστάνουν τώρα τα ανήξερα σημαίνει μόνο πως για δεκαετίες είχαν συγκατανεύσει, εφ' όσον οι παγκόσμιες παρακολουθήσεις γίνονταν για "λόγους ασφάλειας".

Εκείνο που έχει χαλάσει το γλυκό, με αρκετή δόση θεατρικού και μελοδραματισμού για τα "ανθρώπινα δικαιώματα", είναι οι υποψίες πως τα εν λόγω εργαλεία παρακολούθησης χρησιμοποιούνται πια και για βιομηχανική κατασκοπεία. Εναντίον των ευρωπαϊκών. Αυτός είναι ο καυγάς: για το που ακριβώς θα χέζουν οι αρκούδες.

Η συμμαχία φασιστών, εναλλακτικών και αριστερών φυτρώνει λοιπόν εκεί που την έσπειραν: για την υπεράσπιση της ακεραιότητας και της υπόληψης της Ευρώπης. Των αφεντικών της δηλαδή, στον χαμηλό, τον χαμηλό ή μέτριας έντασης εμπορικό και οικονομικό (προς το παρόν) πόλεμό τους με τους usaδες.

Οπότε το σημαντικότερο δεν είναι η κατασκοπεία και η αντικατασκοπεία μεταξύ επιχειρήσεων. Αλλά τα βήματα που γίνονται, λίγο λίγο, για να φτιαχτεί ο (διαταξικός, εννοείται) "ευρω-εθνικισμός". Ο οποίος σε καμιά περίπτωση δεν θα είναι ασυμβίβαστος με τον "εθνο-εθνικισμό" - και συγγνώμη για τη λέξη. Για ρίξτε μια ματιά στα παρακάτω:

...Λαμβάνοντας υπ' όψη τις νέες συνθήκες που διαμορφώνουν την σύγχρονη ευρωπαϊκή πραγματικότητα και αντιλαμβάνομενοι ότι πλέον δεν υπάρχει χώρος για μικρο-σωβινιστικές προκαταλήψεις και απομονωτισμούς, προκειμένου να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά οι κίνδυνοι που απειλούν τη γηραιά ήπειρο και να εξασφαλιστεί το μέλλον και η ύπαρξη των λαών της Ευρώπης, αποφάσισαν τη μετατροπή του ονόματος του κινήματος σε Movimento Sociale Europeo ανοίγοντας με αυτόν τον τρόπο τις πόρτες σε κάθε Ευρωπαϊό εθνικιστή, για να δημιουργήσουμε μαζί ένα ενιαίο κίνημα αντίστασης στη νέα παγκόσμια τάξη...

... Σ' αυτή τη δύσκολη κατάσταση που βρίσκεται σήμερα η Ευρώπη, εμείς αποτελούμε τη μοναδική ελπίδα της γηραιάς ήπειρου για να επιβιώσει και να θριαμβεύσει ξανά, επανακτώντας την πολιτική, οικονομική και πολιτιστική ηγεμονία της απέναντι στις ΗΠΑ, που είναι ο υπ' αριθμόν ένα εχθρός που πρέπει να πολεμήσουμε...

Το πρώτο απόσπασμα αφορά "ανταπόκριση" από πρόσφατο (τέλη Γενάρη) συνέδριο του ιταλικού νεοφασιστικού MSI. Το δεύτερο είναι από τον "χαιρετισμό" εκπροσώπου των ελλήνων νεοναζί.

Καμιά έκπληξη που μερικά από τα δάκτυλα του κράτους λένε φωναχτά αυτό που έχει στο μυαλό του. "Εξηγήσιμη" εν τέλει και η συμμαχία μεταξύ μερικών ευρωδακτύλων: αφού πρέπει να στραγγαλιστεί ο πιθανός, λόγω κρίσης, "εσωτερικός εχθρός", υπάρχει πολύ ιδεολογική δουλειά να κάνουν στο "εσωτερικό μέτωπο" των ευρωπαϊκών κοινωνιών... πριν κάνουν απόβαση στη Ν. Υόρκη!!!

Εξηγήσιμη τέλος και η "ιδιαιτερότητα" των ελλήνων αριστερών. Οι οποίοι δεν διαφωνούν σχεδόν σε τίποτα από τέτοιους "εξουχρονισμένους" φασίστες... Αν τώρα μερικά ντόπια σταλινομούλαρα μαζί με την "οργή" τους για το νατο βάλουν και κάποιες κορώνες για την ε.ε. (αντίο νε μπόλεφες) αυτό οφείλεται μάλλον στην γεωγραφική τους ατυχία. Γιατί πριν σιγουρευτούν πως "ένας είναι ο εχθρός..." θα πρέπει να πάρουν ένα ο.κ. από Μόσχα μεριά.

... Boys don't cry ...

Η ιστορία της Τίνα Μπράντον δεν αποτελεί "παράδειγμα προς μίμηση". Είναι το κλασικό αντιπρότυπο. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ένα κορίτσι που στα εικοσιένα του μόλις χρόνια πλήρωσε με την ίδια του τη ζωή την επιλογή του να είναι διαφορετικό; Η Τίνα, όπως η ίδια έλεγε, πέρναγε μια "κρίση σεξουαλικής ταυτότητας". Ντυνόταν, κουρευόταν και συμπεριφερόταν σαν αγόρι. Αυτά ίσως και να μην ενοχλούσαν αν δεν έκανε το λάθος να ερωτεύεται και να συνάπτει σχέσεις με άλλες κοπέλες. Αυτό ήταν κάτι που η πουριτανή κοινωνία της επαρχίας των ΗΠΑ δεν μπορούσε να της το συγχωρήσει. Οι "λεβέντες" που ανακάλυψαν τη διπλή ζωή της, την δολοφόνησαν αφού πρώτα τη βίασαν για να την "βάλουν" στη θέση της.

Αυτή την ιστορία τη μάθαμε χάρη σε μια ανεξάρτητη αμερικανίδα σκηνοθέτη που την έκανε ταινία. Μια ταινία που αν και ακολουθεί όλους τους γενικούς κανόνες της πολιτιστικής βιομηχανίας, είναι υπερβολικά αληθινή για να ικανοποιήσει τους καθ' εξιν ηδονοβλεπίες των ροζ σκανδάλων των διασημοτήτων. Δεν είναι για όλη την οικογένεια, δεν απευθύνεται σε άντρες και γυναίκες. Το αντίθετο: καλά θα κάνουν να την δουν μόνο όσοι έχουν κερσμένη κάθε είδους οικογένεια, κάθε λογής ασφάλεια και βεβαιότητα, μόνο όσοι πραγματικά είναι σε θέση να αναγνωρίσουν ότι η πραγματικότητα των δύο φύλων μπορεί να επιβιώνει μόνο σαν στρατόπεδο, μόνο σα μηχανισμός βίας που ο/η καθένας/μία μπορεί να κρύβεται πίσω από την ομοιομορφία της στολής του αρσενικού ή του θηλυκού. Γιατί εκείνη δε θέλει να ανήκει σε κανένα στρατόπεδο· ούτε καν σε εκείνο της ομοφυλοφιλικής κοινότητας. Η φωνή της καρδιάς της σκεπάζει τα υστερικά ουρλιαχτά του κοινωνικού της περιγυρού. Ζει, μιλάει, κοιτάζει και ερωτεύεται όπως νιώθει· και τελικά αυτό πληρώνει: τη μοναδικότητα της επιλογής της...

Ακούγεται ρομαντικό; Μπορεί... Το ίδιο ρομαντικό μ' έναν βιασμό ας πούμε...

κάθε εμπόριο για καλό

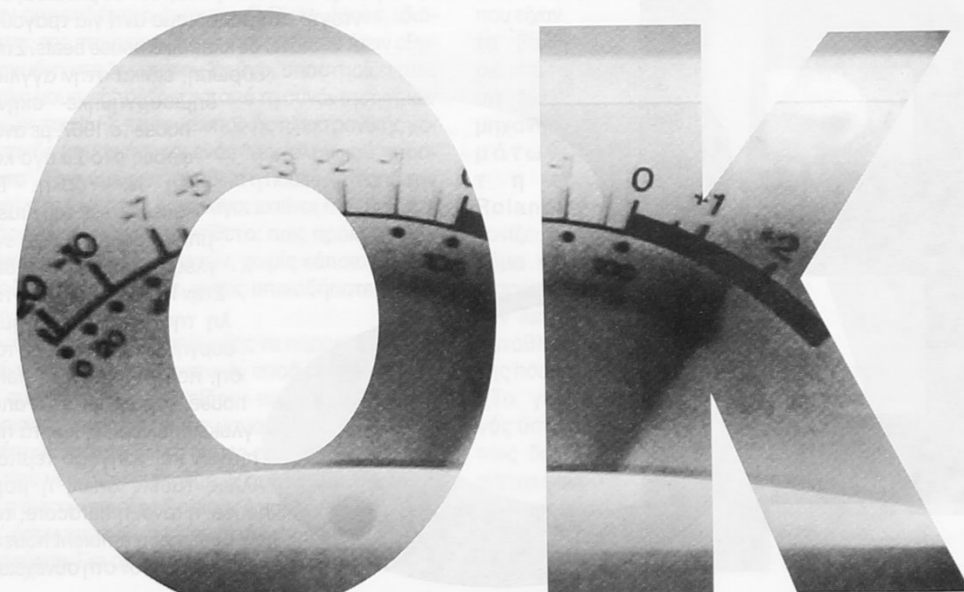
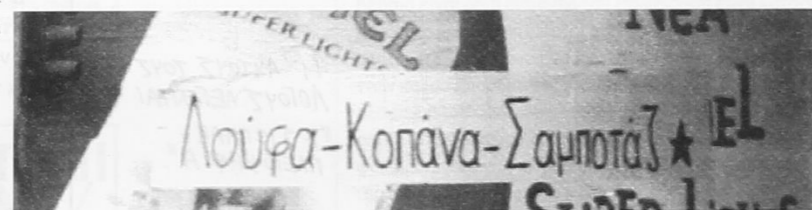
Πριν μερικά χρόνια οι δημοσιογράφοι αγωνιούσαν για την "σιωπή των διανοούμενων". Που χάθηκαν οι ευλογημένοι; Μήπως έκαναν κάτι κρυφά; Περίπου. Ξεκίνησαν οικονομία δυνάμεων: γιατί όταν πρέπει να μιλήσουν, ώστε να δικαιολογήσουν τα προνόμιά τους,

το κάνουν. Οι μισοί για να λιβαρίσουν τον πατριωτισμό των ελλήνων. Και οι άλλοι μισοί τον εκσυγχρονισμό τους. Αν μάλιστα το πρόγραμμα έχει εκλογές, τρέχουν να στριβίζουν τη στέγη του ενός ή του άλλου κομματικού ερείπιου. Σαν τίμιοι "οργανικοί" διανοούμενοι.

Έτσι βέβαια, από ανάγκη και φιλότιμο, κλαδεύουν την αγέρωχη υψηλότητα της διανοήσεως με "δ" κεφαλαίο. Άμα γλύφεις φανερά το χέρι του αφεντικού χάνεις την δια-πολιτική σου λάμψη. Και ποιος θα υπηρέτησε την υψηλή διανοήση του τόπου; Χρειάζονται αναγκαστικά εισαγωγές. Ας πούμε τύπου Τσόμσκι.

Αυτός ο τελευταίος δεν φταίει και πολύ αν έγινε της μόδας στην Ελλάδα. Βκεί που βρίσκεται κάνει ό,τι θα έκανε κάθε ευσυνειδητός δημοσιολόγος: καταγγέλει την βαρβαρότητα της εξωτερικής πολιτικής του κράτους του. Είναι μια λεπτή ειδικότητα, και δεν υπάρχουν πολλοί σαν αυτόν εκεί. Βδω κανένας. Ο Τσόμσκι έγινε της μόδας στην Ελλάδα επειδή κατηγορεί το αμερικάνικο πεντάγωνο. Αν έπιανε το ελληνικό...;

Όπως στο εμπόριο γενικά έτσι και σ' αυτό της ιδεολογίας οι εισαγωγές δείχνουν, θέλουν δε θέλουν, την ποιότητα των ντόπιων διανοούμενων κρεάτων. Τα οποία δεν έχουν τα κότσια να βγουν ούτε για βόλτα έξω από το μαντρί των επαγγελματικών τους εξαρτήσεων. Αποκλείεται έτσι να κινδυνεύουν από λύκους· αποκλείεται όμως να γίνουν και είδος προς εξαγωγή. Κι ας έχουν γίνει φτηνότερο από τα χαρτομάντηλα που συνοδεύουν τους εντεταλμένους σπαραγμούς τους.

Όμηρος

Ο ποιητής και ο κρατούμενος... Αυτός που δεν βλέπει; Κι αυτός που δεν τον βλέπουν; Μπορεί να υπάρχει σχέση μεταξύ τους;

Υπάρχουν δύο ρήματα κατ' αρχήν, με διαφορετική χρήση. Το *ομηρίζω* σημαίνει αυτό που σήμερα θα λέγαμε "μπλέκω τα μπουτιά μου", με εκείνα κάποιου άλλου εννοείται. Είχε χρήση περιγραφής της αντρικής ομοφυλοφιλίας και απέκτησε με τον καιρό έναν απαξιωτικό τόνο. Το *ομηρεύω* από την άλλη σημαίνει συναντώ.

Και στις δύο περιπτώσεις μπορούμε να αναγνωρίσουμε αυτήν την σύνθεση: ομού + μηρός. Στο *ομηρίζω* είναι αυτονόητη. Στο *ομηρεύω* πιο λεπτή: συναντώ κάποιον με την έννοια ότι συναντήθηκαν τα βήματα μας. Η συνάντηση εδώ είναι αυτή του είδους ραντεβού· δεν είναι τυχαία.

Μεταφορικά το *ομηρεύω* άρχισε να σημαίνει *συναντώ*. Επίσης *συνταιριάζω*. Φαίνεται πως πάνω σε κάποιον είδους δύσκολες συμφωνίες μεταξύ ομάδων καθιερώθηκε η ανταλλαγή προσώπων· σαν εγγυητών. Ή σαν ενέχυρων. Ο *Όμηρος* ήταν η εγγύηση για την τήρηση της συμ-

**ΙΚΡΕΣ
ΣΤΟΡ
ΛΕΣ ΤΟ
ΝΕΕ ΤΟ
ΩΝ ΚΑΙ
ΤΩΝ
ΧΕΣΕΩΝ**

φωνίας: στην αρχή λοιπόν ο *Όμηρος* δεν ήταν αντικείμενο απαγωγής. Δεν άργησε πάντως και αυτό να συμβαίνει. Πρώτα η *ομηρεία* και μετά η συμφωνία. Εκβιασμός και ανταλλαγή αιχμαλώτων....

Και ο διάσημος ποιητής; Με όλες τις (γνωστές) αμφιβολίες για το κατά πόσον υπήρξε πράγματι ποτέ ένα και μόνο πρόσωπο, το όνομά του κατάγεται υποτίθεται από μια αιολική διάλεκτο, και τις λέξεις ο - μη - ορών. Αυτός δηλαδή που δεν βλέπει· αλλά το μεταφράζουν βιαστικά ίσως: ο τυφλός. Υπάρχει μια λα-

θροχειρία σ' αυτήν την ερμηνεία. Γιατί ακόμα και σήμερα εκείνοι που τραγουδούν κλείνουν τα μάτια: αν όχι σαν επίδειξη πάθους, πάντως για λόγους αυτοσυγκέντρωσης. Ή επειδή το βλέμμα τους πάνω στις αντιδράσεις του κοινού, τους αποπροσανατολίζει.

Οι ραψωδίες της Ιλιάδας απαγγέλλονταν για πάρα πολλές ώρες και ημέρες: το πιθανότερο όχι από έναν αλλά από εναλλασσόμενους ραψωδούς. Τι φυσιολογικότερο από το να κλείνουν τα μάτια τραγουδώντας; Δεν ήταν όμως τυφλοί....

Παρόλη τώρα την διαφορετική αξία των ποιητών - ερμηνευτών από τους μηρούς, έμεινε μια λέξη που να τους σχετίζει, ένα επίθετο με διπλό νόημα. Το *ομηρικός*. Άλλοτε σημαίνει: με τον τρόπο του Ομήρου, με την τεχνική του. Και άλλοτε: ομοφυλοφιλικός.

Μήπως όμως τα ομηρικά έπη είναι άσχετα με την ομοφυλοφιλία; Όχι - αν και η ντροπαλά *macho* σύγχρονη ελληνική μυθολογία περί της αρχαιότητας θα αισθανόταν άβολα μ' αυτήν την αλήθεια. Πάντως η πράγματα θαυμάσιμα ως προς την "σκηνοθεσία" της Ιλιάδας δεν περιστρεφόταν παρά γύρω από ένα πρό-

σωπο και τα πάθη του. Τον Αχιλλέα και την οργή του: αρχίζοντας από την αρπαγή της Βρηνειίδας (η οποία δεν ενδιέφερε τον Αχιλλέα - πλήν όμως ήταν προσβολή μεταξύ ανδρών, εκ μέρους του Αγαμέμνονα...)· εστιάζοντας κυρίως στην οργή και το τένθος του από τον θάνατο του Πατρόκλου.

Έμεινε το *ομηρικός* μέχρι σήμερα: *ομηρικός* καυγάς. Δεν σημαίνει αυτό καυγάδες με τον τρόπο που (θα) τους περιγράφει ένας μεγάλος ποιητής. Αλλά μάλλον καυγάδες που "μένουν στην ιστορία". Ή, ίσως, καυγάδες με πολύ υστερία....

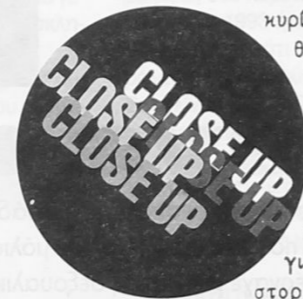
προπάντων σεβασμός

Η σκηνοθεσία μερικών υπόγειων σταθμών του μετρό σε κατά προσέγγιση μουσεία είναι μια ενδιαφέρουσα ιδέα. Μόνο που - εντελώς αντίθετα από την ύπουλη ματαιοδοξία των εμπνευστών της αλλά και την αφελή πειθαρχία των πελατών της - σ' αυτά τα εκθετήρια το κυρίως θέαμα δεν είναι στις προθήκες.

Γιατί τα μουσεία, ας το θυμηθούμε, είναι τα φυγεία του κοινωνικού χρόνου. Έτσι ώστε η εν μέρει έκθεσή τους σε υπόγειες πλατείες-σταθμούς δε γίνεται για να λιώσουν οι πάγοι των ιστορικών μεγαλειών. Αλλά για να παγώσουν οι τυχόν ανάρμοστες καθημερινές συμπεριφορές: σεβασμός, με επιπλέον μαντρόσκυλο την αρχαιολογία.

Τίποτα παράξενο γενικά. Το "λαμπρό παρελθόν" αυτής της μεσογείου - βαλκανικής γωνιάς έχει χρησιμοποιηθεί εδώ και 180 χρόνια σαν ο φύλακας της τάξης. Ποιός θα μπορούσε να είναι καλύτερος συνδυασμός πέρα απ' αυτόν, ανάμεσα στην ακινησία των ιερών απολιθωμάτων και την κινούμενη ακαμψία των βαλσαμωμένων συμπεριφορών δσων περνάνε για να δουλέψουν ή να καταναλώσουν; Όπως το φανταστήκατε: για να ξεμπερδεύουν με τυχόν ρητορίες περί "δημόσιου χώρου", έκαναν μερικούς σταθμούς ολίγον εκκλησίες.

Οι πλάνητες μαγαρίζουν εκ προοιμίου τέτοια τοπία.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΟΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΥΡΥΒΟΔΕΙΣ

ΘΕΣ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΩΝΤΑΙ Μ' ΑΝΟΙΧΤΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

ΟΛΑ ΠΑΝ ΚΑΙ ΠΑ

ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΩΝΤΑΙ ΜΕ ΓΕΜΑΤΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Η ΓΙΑΤΙ ΡΟΧΑΛΙΖΟΥΝ

ΡΡΡΡΡ

ΓΙΑΤΙ ΤΟΥΣ ΛΟΙΟΥΣ ΛΕΦΟΝΤΑΙ

"Η ΣΙΟΠΗΛΗ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ"

ΚΑΜΙΑ ΦΟΡΑ ΟΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΝ ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ. Σ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΤΑΛΕΣ ΣΥΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΙΣ ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΘΟΡΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΝΔΙΑΜΟΧΗ ΤΩΝ ΤΟΥΣ.

ΟΙ ΝΕΒΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΝΤΟΜΠΡΟΙ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΡΑΒΕΣ

ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΤΟΥΣ ΤΡΑΒΑΡΑ ΑΠ' ΤΗ ΜΗΤΗ.

ΑΜΑ ΕΙΣΤΑΙ ΠΟΛΥ ΚΑΝΟΣ ΟΙ ΑΛΛΟΙ Σ' ΕΧΟΥΝ ΓΙΑ ΚΑΛΑΡΕΑ.

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ ΜΕ ΠΙΣΤΗ.

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΤΙΕΡ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ ΣΤΗ ΤΙΑΝΟΙ ΚΑΤΟΧΕ ΔΡΟΜΟΙΣ

ΠΑΠΑΔΕΣ & TV ΓΕΝΝΩΝ ΝΕΟΝΑΖΙ

ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ & ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΟΣ ΤΑΙΖΟΝ ΠΤΟΜΑΤΑ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΖΗΤΩ ΤΟ ΔΟΡΟ! * * * * *

Στη οικονομία είναι διαθερη...

TO ΜΑΥΡΟ ΡΙΦΙ
τεύχος 3ο, μάρτης 2000

από το αντιδιαχειριζόμενο στέκι Χαλίων αφιερωμένο στη μνήμη του Μανώλη Περάκη

NON SERVIAM
γδάτης '00

στο κέντρο της πόλης

CLASS NEWS
τεύχος 1, μάρτιος - απρίλιος 2000

από τους σαλταρισμένους εργαζόμενους του τριτογενή τομέα

ανατολικά

ΒΗΤΑ ΠΙ
τεύχος 1, απρίλιος 2000

από τους βαλκάνιους προλετάριους

δυτικά

ατικός τομέας δέλα
τεύχος 9, απρίλιος 2000

δυτικά

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΟΥ...

NJE PARAJESE ENDERTUAR NGA GRABITJA

JONE NUK ESHTJE ASGE VE TEM NJE PARAJESE

QE DUHET TA PERMBYSIM

ΕΠΙΣΤΑΣΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ!!!

Οι διαδρομές που καθημερινά εκτελεί η πλειοψηφία των κατοίκων της μητρόπολης είναι λίγο πολύ προκαθορισμένες. Η κίνηση αυτή που έχει ως αφητηρία τον κλειστό-χώρο-σπίτι και ως προορισμό τον κλειστό-χώρο-δουλειά (και αντίστροφα), πραγματοποιείται συνήθως μέσω του κλειστού-χώρου-αυτοκίνητο ή μέσω μαζικής μεταφοράς. Μιλώντας για την εμπειρία του να ζεις σε μια σύγχρονη καταναλωτική κοινωνία, στην ουσία αναφερόμαστε σε μια σειρά εμπειριών που λαμβάνουν χώρα σε κλειστούς απόλυτα οριοθετημένους χώρους.

Είναι γνωστό το πόσο καθοριστική μπορεί να είναι η επίδραση του "φυσικού χώρου" πάνω στο άτομο. Είναι βέβαιο ότι το άτομο κινούμενο καθημερινά στους ίδιους χώρους, όχι μόνο αντιλαμβάνεται το βάρος αυτών επάνω του αλλά παράλληλα αναπτύσσει και μια ισχυρή σχέση εξάρτησης από αυτούς. Πόσο ισχυρή μπορεί να είναι αυτή η σχέση; Απόλυτη. Οι μελέτες που έχουν γίνει πάνω στη σχέση που αναπτύσσουν οι κρατούμενοι με το περιβάλλον της φυλακής μας προσφέρουν μερικά ενδιαφέροντα συμπεράσματα που ξεπερνούν κατά πολύ τους τοίχους της φυλακής.

Ανάμεσα στον έγκλειστο και το κλειστό ίδρυμα αναπτύσσεται μια απόλυτη σχέση εξάρτησης. Η αποδοχή, η εσωτερικευση της εξάρτησης μέσα σ' ένα ασφυκτικό πλαίσιο εγκλεισμού, συχνά οδηγούν στο καταστροφικό για την ψυχική υγεία του εγκλείστου σύνδρομο του "ιδρυματισμού", το οποίο εκδηλώνεται με συμπτώματα όπως η αναστολή της ψυχοκοινωνικής δραστηριότητας, η διαταραχή της σεξουαλικότητας, η συναισθηματική αδιαφορία. Η εξάρτηση, η πλήξη, η απελπισία, η απάθεια, είναι τα βασικά συναισθήματα που κατακλύζουν τον ψυχισμό του εγκλείστου. Σε ορισμένες περιπτώσεις, ιδιαίτερα όταν η παραμονή του κρατούμενου παρατείνεται για μεγάλο χρονικό διάστημα, είναι τέτοια η ταύτιση του κρατούμενου με το ίδρυμα, ώστε αυτό στη συνείδησή του προβάλλει ως το μοναδικό "φυσικό περιβάλλον" και η ζωή έξω από αυτό φαίνεται εντελώς αδιανόητη. Ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα αυτού του φαινομένου, είναι το σύνδρομο του "πυρετού της πύλης", που αναφέρεται στην επιδείνωση του άγχους των κρατουμένων που πρόκειται ν' απολυθούν και εκδηλώνεται με ερεθιστικότητα και υπερκρίτικότητα. Το βέβαιο είναι ότι η εμπειρία του εγκλεισμού είναι καταστροφική και όσο περισσότερο παρατείνεται χρονικά, τόσο αυξάνεται η πιθανότητα να φτάσει ο κρατούμενος σε ένα στάδιο παντελούς έλλειψης ενδιαφερόντων και συναισθηματικής ισοπέδωσης, που σηματοδοτούν την απόλυτη εξάρτησή του από τη φυλακή. Μια εξάρτηση που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε δυο δρόμους: της καταστροφής ή της αυτοκαταστροφής. Η φυλακή είναι ένας χώρος παραγωγής και αναπαραγωγής της βίας και της αυτοκαταστροφής.

Η πραγματικότητα όμως που περιγράφεται παραπάνω αφορά μόνο τη φυλακή; Είναι μόνο ο κρατούμενος που ταυτίζεται με το ίδρυμα; Διαφέρει κατά πολύ η σχέση που αναπτύσσουν οι εκατομύρια έγκλειστοι των μητροπόλεων με τα οικογενειακά, εργασιακά, καταναλωτικά κελιά τους, από αυτή που έχουν οι ισοβίτες με τα κελιά τους; Η οικογένεια που έχει αρχίσει ήδη να τσακώνεται πριν καλά καλά ξεκινήσει για το weekend, απέχει πολύ από τον κρατούμενο που έχει το σύνδρομο του "πυρετού της πύλης;" Η βία που είτε στέφεται στον ίδιο της τον εαυτό, είτε διοχετεύεται στο πρώτο εύκολο στόχο του άμεσα κοντινού περιβάλλοντός της, δεν είναι αυτή που συναντάει ο καθένας σε κάθε του κίνηση στο μητροπολιτικό πεδίο;

Οι ομοιότητες είναι υπερβολικά χαρακτηριστικές για να πιστέψουμε ότι είναι τυχαίες. Το αντίθετο: πείθουν και τον πιο αφελή ότι ο ιδρυματισμός είναι ένα χαρακτηριστικό που ξεπερνά κατά πολύ την "κλειστή" κοινωνία της φυλακής και αφορά πλέον όλη την κοινωνία. Κι αν δεχθούμε ότι η μητρόπολη είναι μια δύναμη απέραντη φυλακή τότε η πλειοψηφία των κατοίκων της έχει αφομοιώσει πλήρως το ρόλο του κρατούμενου. Απαισιοδοξία; Δεν πρόκειται περί αυτού. Απλά ζούμε σε μια εποχή που ευτυχώς δεν μας επιτρέπει να διατηρούμε αυταπάτες. Άλλωστε η ιστορία των φυλακών βαδίζει πλάι πλάι με την ιστορία των εξεγέρσεων των κρατούμενων. Ας οργανώσουμε τις δικές μας εξεγέρσεις... Ή ας προετοιμάσουμε τις δικές μας αποδράσεις· είτε πρόκειται για δέκα μέτρα τοίχου, είτε για τα τείχη που καθημερινά χτίζονται μέσα σε εκατομύρια μυαλά...

Victoria καληνύχτα

Τα "τελευταία νέα" για την Victoria Timofei Zabulica δημοσιεύτηκαν στην Athens News στις 28/3/2000, σε ρεπορτάζ του Brian Murphy

RACOVAT, Μολδαβία.

Το σκάμμα την περιμένει. τα λουλούδια είναι στην άκρη, μαυρισμένα κιόλας απ' το ψουχτερό κρύο. Το χιόνι έχει σκεπάσει τις πατημασιές των φίλων και των συγγενών που ήρθαν στη κηδεία, μα η Victoria δεν είναι εδώ. Ο άδειος τάφος είναι στην άκρη ενός ήσυχου άδειου τοπίου. Στην άκρη του χωριού της.

Οι ενήλικες ρίχνουν κούτσουρα καρυδιάς και σημιδάς στη φωτιά. Το ηλεκτρικό φτάνει ως εδώ δυο ώρες την ημέρα - αν είναι τυχεροί. Πίσω απ' τα χωράφια και το δάσος είναι ο κεντρικός δρόμος της βορειοανατολικής Μολδαβίας.

Η Victoria Tomofei Zabulica ταξίδεψε σ' αυτό το δρόμο το Νοέμβριο. Είχε κανονίσει με λαθρεμπόρους να πάει στην Ελλάδα. Το ταξίδι αυτό κοστίζει το λιγότερο 500 δολάρια. "Αλλά μπορείς να πληρώσεις μετά" της είχαν πει. "Όταν βρεις δουλειά. Σε μπαρ, ή σαν οικιακή βοηθός". Τους πίστεψε. "Όλες τις ωραίες ιστορίες που της είπαν τις είχε πιστέψει" λέει τώρα η μάνα της Maria, μαυροφορεμένη. "Το μυαλό της είχε κυριευτεί απ' την ελπίδα να φέρει χρήματα για την οικογένειά της".

Το σώμα της Victoria βρίσκεται σ' ένα νεκροτομείο στην Ελλάδα, όπου η σύντομη ζωή της ήταν ένα πέρασμα στη μιζέρια και την απογοήτευση. Η αστυνομία την βρήκε πρώτη φορά φυλακισμένη σ' ένα "σταθμό αναμονής" του κυκλώματος εμπορίου γυναικών. Ένα κρατητήριο όπου οι νταβάδες τσεκάρουν τις αφίξεις νέων γυναικών και κανονίζουν τους τελικούς προορισμούς τους.

Τότε η Victoria ήταν τρομαγμένη. Αλλά και αποφασισμένη να βρει μια τίμια δουλειά στην Ελλάδα. Κάτι λιγότερο από δυο βδομάδες μετά η αστυνομία την ξαναβρήκε. Νεκρή, δίπλα στις ράγες του τραίνου. Είχε πηδήξει προσπαθώντας να δραπετεύσει από το ταξίδι της "επαναπροώθησής" της. Ο άντρας της, Anatolie Braniste, 22 χρονών, αναρωτιέται τώρα που θα βρεί έστω τα λεφτά για να την δει για τελευταία φορά, νεκρή. Τα πιτσιρικά της δεν ξέρουν τίποτα. Παιζουν, και ρωτούν αθώα πότε θα γυρίσει.

Οι ανθρωπιστικές εκκλήσεις και τα σχετικά δάκρυα είναι μακριά από τον τάφο που περιμένει την Victoria. Πολύ μακριά απ' το χωριό της. Το

Racovat είναι κοντά στα σύνορα της Μολδαβίας με την Ουκρανία. Το πόσιμο νερό το τραβάνε από πηγάδια. Σύστημα αποχέτευσης δεν υπάρχει. Ούτε και χρήμα. Μόνο ανταλλαγές σε είδος.

Τέτοιες συνθήκες είναι ο παράδεισος για τους εμπόρους γυναικών. Ένα δίκτυο "ειδικών" σαρώνει την επαρχία. Διαφημίζουν τη δυτική Ευρώπη με την τέχνη που οι κυνηγοί φτιάχνουν δολώματα. Εκεί υπάρχει η λύση για όλα. Η καλή ζωή σε περιμένει - έναντι κάποιου "κόπου" φυσικά.

Η Ελλάδα είναι ο πιο πολυδιαφημιζόμενος προορισμός. Το ταξίδι μέχρι εκεί στοιχίζει από 500 μέχρι 1000 δολάρια - μιας που είναι παράνομο. Παρ' όλα αυτά δεν είναι λίγοι εκείνοι κι εκείνες που τ' αποφασίζουν. Προς όλους τους παραδείσους του πολιτισμένου κόσμου έχουν φύγει ήδη 400.000 από τα 4.500.000 του πληθυσμού της Μολδαβίας.

"Από κάθε χωριό είναι τουλάχιστον 4 με 5 οι νεαρές γυναίκες που έχουν φύγει" λέει η Antonina Sirbu. "Όλες σκέφτονται το ίδιο πράγμα: θα είμαι τυχερή, και θα βρω μια καλή δουλειά. Δυστυχώς η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική".

Απ' τη στιγμή που η Victoria αποφάσισε να φύγει τα γεγονότα έτρεξαν γρήγορα. Ο άντρας της, άνεργος και χωρίς καμμία περιουσία, κανόνισε με τη μητέρα της να μοιράζονται τη φροντίδα των δύο παιδιών τους, του 4χρονου Ion και του 2χρονου Grigore. Ο αδελφός και η αδελφή της Victoria βρίσκονται στη Ρωσία, όπου δουλεύουν ευκαιριακά σε εργοστάσια. Η μάνα της δεν ήθελε να χάσει κι αυτήν. Αλλά εκείνη ήταν

αμετάπιστη. "Θα μαζέψω κάμποσα χρήματα και θα έρθω γρήγορα. Μην ανησυχείς" της είχε πει. Ήταν σίγουρη.

Μια βροχερή μέρα, στις 15 Νοεμβρίου, η Victoria έφυγε από το

λια και λάδια μηχανών. Τα παράθυρα ήταν κλειστά και κλειδωμένα. Ήξεραν πως είχαν φτάσει στην Ελλάδα. Αλλά πού ακριβώς βρίσκονταν; Καμιά τους δεν ήξερε. Οι μέρες περνούσαν και ο φόβος τους μεγάλωνε. "Κοιμόμασταν στο πάτωμα" λέει η Igna. "Δεν μπορούσαμε να επικοινωνήσουμε με κανέναν. Το μόνο που σκεφτόμασταν ήταν πως θα κάναμε στιδήποτε μας ζητούσαν, αρκεί να βγαίναμε από εκεί!..."

Στις 3 Δεκεμβρίου τις βρήκε η αστυνομία. Έμαθαν πως βρίσκονταν στο Μελισσοχώρι, περίπου 20 χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Θεσσαλονίκης. Τους είπαν πως ένας ιδοκτήτης μπαρ θα τις "έριχνε στην αγορά". Ο Α. Δαλαμαγίδης ήταν σε διαπραγματεύσεις με άλλους νταβάδες.

Η Victoria και οι υπόλοιπες μεταφέρθηκαν σε ένα "κέντρο επαναπροώθησης" στα περίχωρα της Θεσσαλονίκης. Εκατοντάδες γυναίκες ήταν στοιβαγμένες εκεί, σε κελιά δεξιά κι αριστερά ενός στενού διαδρόμου.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα της 12ης Δεκεμβρίου η Victoria αποφάσισε να προσπαθήσει να μείνει στην Ελλάδα. Θα πηδούσε απ' το τραίνο που θα τους μετέφερε πριν περάσει τα σύνορα.

Μερικές απ' τις συντρόφισσες της προσπάθησαν να την αποτρέψουν. "Τελικά το αποφασίσαμε τρεις. Εγώ, η Victoria και ένας Ρουμάνος" λέει η Igna. "Όυτε που θυμάμαι το όνομά του".

"Χωριστήκαμε σε διαφορετικά βαγόνια. Το σχέδιο ήταν να πηδήσουμε στο σκοτάδι, την ώρα που το τραίνο θα έκοβε ταχύτητα, για να σταματήσει στον έλεγχο των ελληνοβουλγαρικών συνόρων". Η Igna κρύφτηκε για λίγο, βγήκε ύστερα στο δρόμο, αλλά έκανε λάθος στην κατεύθυνση. Περπατούσε ανάμεσα σε φορηγά, επί βουλγαρικού εδάφους. Τελικά την έδεσε η βουλγαρική αστυνομία. Μέρες αργότερα, όταν γύρισε στη Μολδαβία, έμαθε πως η Victoria σκοτώθηκε, καθώς κτύπησε πέφτοντας στο κεφάλι.

Πάνω της βρέθηκε ένα μικρό γράμμα, γραμμένο σε χαρτί τουαλέτας. "...Δεν θα σας ξεχάσω.... Καληνύχτα και όνειρα γλυκά..."

(Πόσο σε ζέσταιναν αυτές οι λέξεις πάνω σου Victoria;)